

Olimpijski magazin

Jul, 2026.

NAŠE PRIČE

Andrea Berišaj
trećeplasirana
u izboru za
nagradu
„Piotr Nurowski“

Treninzi
u garaži
„rodili“
šampionku

Jovanka Radičević
Orden za „lavicu“

Marija Vuković
Let u
nove
snove

Nebojša Simić
kandidat za najboljeg
golmana Evrope

Povratak
iz mašte

Predsjednik COK-a u posjeti predsjednici MOK-a

Simonović prvi put
zvanično kod Koventri

Usvojen novi Statut COK-a

Sportisti u središtu sistema

Jovana Raičević kada je
saznala da će postati majka

Postoje
trenuci koji
čovjeka
podijele na
prije i poslije

DUŠAN SIMONOVIĆ, predsjednik Crnogorskog olimpijskog komiteta

Ova godina predstavlja most između Pariza 2024. i Los Angelesa 2028, ali i period intenziviranja reformi u zaštiti sportista, razvoju mladih i jačanju integriteta

Rijetko imamo priliku da zastanemo i sagledamo gdje se tačno nalazimo. Upravo smo na jednoj takvoj tački. Druga redovna Skupština Crnogorskog olimpijskog komiteta zaokružila je period intenzivnog rada u kojem smo, vjerujem, uspjeli da COK učinimo uređenijom, otvorenijom i odgovornijom institucijom. O tome ne želim da govorim kroz utiske, već kroz dokumente, odluke i rezultate koji stoje iza nas.

Olimpijski pokret počiva na povjerenju, povjerenju sportista u svoju krovnu organizaciju, povjerenju saveza u pravila po kojima radimo i povjerenju javnosti da svaki euro i svaka odluka imaju svoje obrazloženje i namjenu. Tom povjerenju posvetili smo najveći dio rada u proteklom periodu. Skupštini smo predstavili novu Strategiju razvoja COK-a za period 2026-2030, krovni dokument koji sportistu postavlja u središte sistema i koji jasno povezuje podršku sa mjerljivim ciljevima i učinkom. Uz nju smo predstavili i novi Statut, usklađen sa revidiranom Olimpijskom poveljom i Osnovnim univerzalnim principima dobrog upravljanja, kojim uvodimo kvotu za

manje zastupljeni pol u organima, ograničenje broja uzastopnih mandata i preciznije uređenje rada naših tijela. Skupštini je dostavljen i Etički kodeks, koji utvrđuje načela povjerenja, integriteta, zaštite djece i osjetljivih grupa i nultu toleranciju prema uznemiravanju i zlostavljanju. Ove promjene nijesu formalnost, one su temelj na kojem sve ostalo počiva.

Usvojen je i Plan aktivnosti za naredni period, u kojem smo prioritete pretočili u konkretne programe i procese. Ova godina predstavlja most između Pariza 2024. i Los Angelesa 2028, ali i period intenziviranja reformi u zaštiti sportista, razvoju mladih i jačanju integriteta. Uz Statut i Strategiju, Skupštini smo predstavili i Politiku rodne ravnopravnosti i Politiku održivosti i zaštite životne sredine, oblasti koje su donedavno bile prepuštene praksi, a sada dobijaju jasan institucionalni okvir. Poseban značaj ima i Deklaracija o pravima sportista i sportistkinja, koja potvrđuje da njihov glas mora biti uvažan u kreiranju sportskih politika, kao i Medicinski kodeks, kojim po prvi put na jednom mjestu uređujemo standarde

medicinske zaštite sportista. Paralelno sa ovim sistemskim radom, bili smo prisutni i na terenu, u zemlji i van nje. Izdvojio bih zvaničnu posjetu sjedištu Međunarodnog olimpijskog komiteta u Lozani i prvi susret sa predsjednicom Kirsti Kventri, gdje smo predstavili naše prioritete za naredni ciklus i naglasili da glas malih nacionalnih olimpijskih komiteta mora biti jasno prepoznat u procesima odlučivanja. Obilježili smo i dvije decenije obnove nezavisnosti kroz prizmu crnogorskog sporta, uz prijem olimpijaca i paraolimpijaca kod Predsjednika države, čin koji je podsjetio koliko je duboko sport utkan u priču o Crnoj Gori kao nezavisnoj državi. Posebnu pažnju usmjerili smo i na status sportista van takmičarskog terena. Pripremili smo novu inicijativu za sistemski model radnog angažovanja vrhunskih sportista u državnim organima, po uzoru na modele koji decenijama uspješno funkcionišu u zemljama Evropske unije. Riječ je o jednom od najtežih problema našeg sporta, egzistencijalnoj nesigurnosti sportista koji državu predstavljaju na najvišem nivou, a sami nemaju stabilan radni status.

Period pred nama posvetićemo primjeni onoga što smo izgradili. Strategija, Statut i politike imaju vrijednost samo ako zažive u svakodnevnom radu. Nastavićemo da jačamo saradnju sa savezima, sportistima i trenerima, da uvodimo olimpijsko obrazovanje u škole i da ulažemo u sistem koji stoji iza sportskog rezultata, u oporavak, zdravlje i zaštitu sportista.

Ono što je pred nama zahtijeva dosljednost i strpljenje. Najvažnije je da ostanemo uz sportiste, da ne odstupamo od vrijednosti koje zastupamo i da odgovorno gradimo sistem koji će trajati. Dvadeset godina crnogorskog sporta pokazalo je da izdržljivost i dosljednost donose rezultat, i upravo na tim temeljima nastavljamo put ka Los Angelesu 2028.

Crnogorski olimpijski komitet danas zna gdje stoji, po čemu se mjeri i kuda ide, a upravo ta jasnoća je najbolja priprema za sve što nam predstoji.

Predsjednik COK-a u zvaničnoj posjeti predsjednici Međunarodnog olimpijskog komiteta

Simonović prvi put zvanično kod Koventri: Sportisti partneri u kreiranju politika

Delegacija Crnogorskog olimpijskog komiteta, na čelu sa predsjednikom Dušanom Simonovićem, boravila je u zvaničnoj posjeti sjedištu Međunarodnog olimpijskog komiteta u Lozani. Poseban značaj posjeti dao je susret sa predsjednicom MOK-a Kirsti Koventri, što predstavlja prvi zvanični susret predsjednika Dušana Simonovića sa novom predsjednicom. U otvorenom i sadržajnom razgovoru istaknuta je odlična saradnja COK-a i MOK-a, kao i važnost da nacionalni olimpijski komiteti, posebno iz manjih sportskih sistema, budu aktivni učesnici u procesima koji oblikuju budućnost Olimpijskog pokreta.

Predsjednik Simonović upoznao je predsjednicu Koventri sa ključnim prioritetima Crnogorskog olimpijskog komiteta u narednom olimpijskom ciklusu, posebno u kontekstu nove Strategije COK-a 2026-2030, priprema za Olimpijske igre Los Angeles 2028, jačanja položaja sportista, olimpijskog obrazovanja, rodne ravnopravnosti, zaštite integriteta sporta, zdravlja sportista, zaštite u sportu i održivosti sistema. Tokom razgovora naglašeno je da je COK aktivan, odgovoran i sadržajan partner Olimpijskog pokreta, kao i da je vidljivo da se u Crnoj Gori olimpizam ne posmatra samo kroz učešće na Olimpijskim igrama, već kao širi društveni okvir koji povezuje sport, obrazovanje, odgovorno upravljanje, zaštitu sportista, međunarodnu saradnju i promociju vrijednosti. COK aktivno doprinosi konsultativnim procesima MOK-a,

uključujući razgovore o budućnosti Olimpijskog pokreta, modelima finansiranja, ulozi nacionalnih olimpijskih komiteta, položaju malih sportskih sistema i razvoju Olimpijskih igara mladih. U tom kontekstu, naglašeno je da glas malih NOK-ova mora biti jasno prepoznat u procesima donošenja odluka, jer se upravo u manjim sistemima najdirektnije vide izazovi, ali i stvarni društveni značaj olimpijskog sporta.

Predsjednica MOK-a izrazila je zadovoljstvo stanjem u Crnogorskom olimpijskom komitetu, kao i činjenicom da COK ima izvanrednu i dugogodišnju saradnju sa njenim najbližim timom saradnika. Iskazala je očekivanje da će se ta saradnja nastaviti i u narednom periodu, u istom partnerskom i otvorenom duhu.

Nakon sastanka sa predsjednicom MOK-a, posjeta je nastavljena prema planiranom programu, kroz niz radnih sastanaka sa predstavnicima ključnih odjeljenja Međunarodnog olimpijskog komiteta, posvećenih institucionalnom razvoju, dobrom upravljanju, programima Olimpijske solidarnosti, pravima sportista, zdravlju i zaštiti u sportu.

Jedna od najvažnijih tema posjete bio je sastanak sa Žeromom Poaveom, pomoćnikom direktora MOK-a za institucionalne odnose i upravljanje. U fokusu razgovora bila su pitanja dobrog upravljanja, autonomije olimpijskog pokreta, institucionalnog jačanja COK-a i pripreme novog Statuta Crnogorskog olimpijskog komiteta.

Crnogorski olimpijski komitet nalazi se u fazi izrade novog Sta-

tuta, koji će biti usaglašen sa dopunjenim tekstom Olimpijske povelje, relevantnim strateškim dokumentima i standardima MOK-a, kao i sa savremenim principima dobrog upravljanja. Tokom sastanka postignuta je načelna saglasnost o ključnim pravcima izmjena. Nakon razmatranja i utvrđivanja nacrtu od strane Upravnog odbora COK-a, dokument će biti upućen Međunarodnom olimpijskom komitetu na razmatranje i odobrenje. Po dobijanju mišljenja MOK-a, konačan tekst Statuta biće dostavljen Skupštini Crnogorskog olimpijskog komiteta na usvajanje. Novi Statut trebalo bi da donese značajne institucionalne izmjene, uključujući preciznije definisanje upravljačkih procedura, dodatno jačanje uloge sportista u organima COK-a, formalizaciju principa rodne

ravnopravnosti kroz minimalnu zastupljenost žena u upravljačkim i radnim tijelima, kao i dodatno uređenje mehanizama integriteta, odgovornosti, transparentnosti i rješavanja sporova u sportskom sistemu. U razgovoru sa Poaveom posebno je naglašena važnost očuvanja autonomije nacionalnog olimpijskog komiteta, kao jednog od temeljnih principa Olimpijske povelje i preduslova

za stabilan, nezavisan i odgovoran razvoj olimpijskog sporta. Predstavnici COK-a su istakli da izmjene Statuta COK ne posmatra kao formalnu obavezu, već kao važan institucionalni korak ka modernijem, jasnije uređenom i otpornijem olimpijskom sistemu u Crnoj Gori. Tokom dana, delegacija COK-a imala je i sastanke sa predstavnicima odjeljenja MOK-a zaduženih za odnose sa nacional-

nim olimpijskim komitetima, Olimpijsku solidarnost, informacione servise, zdravlje, zaštitu sportista i prava sportista. U razgovorima su učestvovali Džejms Maklaud, Leni Abi, Nils Holmegard, Šinejd Dauling, Alin de Ram, Glorija Vise-ras i Šarlene Todjman.

Razgovarano je o programima podrške nacionalnim savezima i sportistima, budućem modelu korišćenja sredstava Olimpijske solidarnosti, razvoju kapaciteta COK-a, pitanju dugoročnog institucionalnog razvoja, implementaciji olimpijskog obrazovanja u Crnoj Gori, kao i o daljem jačanju sistema zaštite, zdravlja i prava sportista.

Članovi delegacije COK-a predstavili su aktivnosti u oblasti olimpijskog obrazovanja, posebno kroz implementaciju OVEP programa u crnogorskom obrazovnom sistemu, sa ciljem da se olimpijske vrijednosti približe djeci i mladima kroz školu, sport i svakodnevno ponašanje. Naglašeno je da olimpizam u Crnoj Gori ima i obrazovnu i društvenu dimenziju, te da COK nastoji da kroz partnerstva sa institucijama i školama gradi dugoročnu kulturu sporta, poštovanja, fer-pleja i odgovornosti.

Poseban dio razgovora bio je posvećen zaštiti sportista, zdravlju i sigurnom sportskom okruženju. Predstavljen je postojeći institucionalni okvir COK-a, koji uključuje imenovanog MOK sertifikovanog Safeguarding Officer-a, etičke i disciplinske mehanizme, Kodeks ponašanja, Medicinski kodeks, protokole za zdravlje sportistkinja i razvoj edukativne platforme na crnogorskom

jeziku. Istaknuto je da se zaštita sportista, mentalno i fizičko zdravlje sportista i integritet sporta moraju tretirati kao sastavni dio priprema i dugoročne brige o sportistima, a ne kao odvojene ili povremene aktivnosti.

U daljem razgovoru predstavljen je i model uključivanja sportista u procese odlučivanja, kroz rad Sportske komisije, učešće predstavnika sportista u organima COK-a, Deklaraciju o pravima sportista i sportistkinja i aktivnosti usmjerene ka tome da sportisti budu partneri u kreiranju politika, a ne samo korisnici sistema. Posebno je naglašeno da nova Strategija COK-a 2026-2030 postavlja sportistu u centar sistema kao horizontalni princip koji se odražava na sve strateške oblasti i sve ključne odluke.

Razgovarano je i o ulozi Olimpijske solidarnosti u jačanju kapaciteta nacionalnih olimpijskih komiteta, posebno u kontekstu sve većih očekivanja od malih NOK-ova u oblastima upravljanja, zaštite sportista, obrazovanja, održivosti i priprema za velika multisportska takmičenja. Istaknuto je da COK sredstva Olimpijske solidarnosti koristi odgovorno i strateški, kao instrument razvoja sistema, a ne samo kao izvor pojedinačne programske podrške.

Tokom posjete otvoreno je i pitanje dugoročnog institucionalnog razvoja COK-a, uključujući potrebu za trajnim i funkcionalnim prostorom koji bi omogućio objedinjavanje administrativnih, obrazovnih i muzejskih sadržaja olimpijskog pokreta u Crnoj Gori.

Održana druga redovna Skupština Crnogorskog olimpijskog komiteta

COK usvojio novi Statut i Strategiju do 2030. godine

Druge redovna Skupština Crnogorskog olimpijskog komiteta održana je i Podgorici uz prisustvo 37 od ukupno 59 delegata. Delegati su usvojili novi Statut COK-a, Strategiju COK-a za period 2026-2030. godina i Etički kodeks, uz niz drugih strateških dokumenata koji određuju pravac djelovanja crnogorskog olimpijskog pokreta u narednom periodu. Skupština je održana na simboličan datum tačno 19 godina otkako je Crnogorski olimpijski komitet, 7. jula 2007. godine na 119. sjednici Međunarodnog olimpijskog komiteta u Gvatemali, primljen kao 204. član MOK-a i zvanično postao dio svjetske olimpijske porodice.

- Olimpijski pokret počiva na povjerenju - povjerenju sportista u svoju krovnu organizaciju, povjerenju saveza u pravila po kojima radimo i povjerenju javnosti u to da svaki euro i svaka odluka imaju svoje obrazloženje i namjenu. Tom povjerenju posvetili smo najveći dio našeg rada - poručio je predsjednik COK-a Dušan Simonović.

Posebna pažnja posvećena je finansijskom poslovanju COK-a, pa je usvojen finansijski izvještaj za 2025. godinu, zajedno sa izvještajima Nezavisnog revizora i Nadzornog odbora, kao i finansijski plan i plan aktivnosti za naredni period.

STATUT USKLAĐEN SA OLIMPIJSKOM POVELJOM

Crnogorski olimpijski komitet pristupio je izradi novog Statuta radi usklađivanja najvišeg akta sa novom verzijom Olimpijske povelje i posljednjim odlukama MOK-a, Osnovnim univerzalnim principima dobrog upravljanja u

olimpijskom pokretu i Zakonom o sportu Crne Gore. Nacrt Statuta utvrdio je Upravni odbor COK-a, a usaglašen je i sa nadležnim službama Međunarodnog olimpijskog komiteta. Statut uvodi unaprjeđenja u oblasti dobrog upravljanja, među kojima su zastupljenost od najmanje 30 odsto lica svakog pola u svim organima i tijelima sa pripadajućim prelaznim režimom primjene, jasnije uređenje mandata i uslova za izbor, unaprijeđeni standardi za rukovodeće funkcije, ojačane odredbe o zaštiti sportista, naročito maloljetnih,

te o zaštiti integriteta takmičenja i poštovanju ljudskih prava.

SPORTISTA USREDIŠTU SISTEMA

Strategija sporta predstavlja krovni razvojni dokument kojim se utvrđuje pravac djelovanja COK-a u narednom četvorogodišnjem periodu. Izrađena je na osnovu sveobuhvatne analize realizacije prethodne strategije i ocjene postojećeg stanja crnogorskog sporta, primjenom analitičkog okvira i strateških stubova koji sportistu postavljaju u središte sistema. Strategija počiva na vrijednosti-

ma bezbjednog sporta, dobrog upravljanja, integriteta i rodne ravnopravnosti, a kao tematske prioritete prepoznaje zdravlje sportista, rodnu ravnopravnost i žene u sportu, olimpijske vrijednosti i obrazovanje, te partnerstva i međusektorsku saradnju. Usklađena je sa Olimpijskom agendom MOK-a, standardima EU u procesu evropskih integracija i nacionalnim okvirom Crne Gore, i predstavlja osnov na koji se naslanjaju prateće politike i akcioni planovi COK-a. Skupština je usvojila i Etički kodeks kojim se utvrđuju načela etičkog

ponašanja osoba angažovanih u COK-u i na takmičenjima u njegovoj nadležnosti.

ETIČKI KODEKS

Skupština je usvojila i Etički kodeks kojim se utvrđuju načela etičkog ponašanja osoba angažovanih u COK-u i na takmičenjima u njegovoj nadležnosti. Kodeks počiva na vrijednostima povjerenja, zakonitosti, zaštite integriteta i dostojanstva ličnosti, sprječavanja sukoba interesa, povjerljivosti, zaštite djece i osjetljivih grupa, te poštovanja pravila o zabrani dopinga i namještanja rezultata.

USVOJENE I DODATNE POLITIKE I DOKUMENTA

Skupština je usvojila i Deklaraciju sportista, Politiku rodne ravnopravnosti i Politiku održivosti i zaštite životne sredine, uključujući Smjernice za „zelene događaje”. Delegati su upoznati sa Medicinskim kodeksom i Disciplinskim pravilnikom COK-a. Politika rodne ravnopravnosti izrađena je u skladu sa Olimpijskom poveljom, Okvirom MOK-a za rodnu ravnopravnost, raznolikost i inkluziju, IWG Brighton plus Helsinky deklaracijom čiji je COK potpisnik, inicijativa

Priznanje „Zaslužni sportski radnik” Draganu Đurčiću

Na Skupštini je uručeno i priznanje „Zaslužni sportski radnik” dugogodišnjem sportskom radniku iz Kotora Draganu Đurčiću, za višedecenijski doprinos VK Primorac, Vaterpolo plivačkom savezu Crne Gore, VSJ, VPSCG, SOFK i drugim organizacijama sportskog pokreta. Zahvaljujući se na priznanju, Đurčić je istakao da mu je „čast i zadovoljstvo što je dobio nagradu za najboljeg sportskog radnika za 2025. godinu”. Zahvalio se predlagateljima,

onima koji su glasali za njega, kao i svom mentoru, pokojnom treneru Trifunu Miru Ćirkoviću.

Aktivnosti

Delegati su informisani i o aktivnostima COK-a u periodu između dvije skupštine i upoznati sa izvještajem o učešću crnogorske delegacije na Zimskim olimpijskim igrama „Milano Cortina 2026” i izvještajem o pripremama za nastup na Mediteranskim igrama. Skupština je razmotrila i usvojila zahtjev Mačevalačkog saveza Crne Gore za prijem u članstvo COK-a.

Most između Pariza i LA

Godina pred nama predstavlja most između Olimpijskih igara Pariz 2024. i Olimpijskih igara Los Angeles 2028, ali i period intenziviranja

reformskih procesa u oblasti zaštite sportista, razvoja mladih, jačanja integriteta i unaprjeđenja sportske administracije. Plan na jednom

mjestu objedinjuje takmičarske obaveze, međunarodne događaje, razvojne programe i institucionalne procese.

tivom UN Women i GEDI okvirom EOK-a. Utvrđuje viziju, načela, strateške ciljeve i institucionalne odgovornosti, uključujući zastupljenost od najmanje 30 odsto lica oba pola u skladu sa Statutom COK-a i srednjoročni cilj od najmanje 40 odsto u upravnim i stručnim tijelima. Posebno uređuje ugovornu i pravnu zaštitu sportistkinja u vezi sa trudnoćom i materinstvom, zdravlje sportistkinja i rodni presjek bezbjednog sporta. Konkretno, mjere utvrđuju se zasebnim akcionim planom, a primjenu prati Komisija za rodnu rav-

nopravnost. COK je potpisnik Okvira Ujedinjenih nacija za klimatsku akciju u sportu, čime je preuzeo obavezu da svoj rad uskladi sa ciljevima zaštite klime i da o napretku redovno izvještava. Strategija COK 2026-2030 već je održivost postavila kao jedan od horizontalnih principa i predviđela donošenje posebne politike održivosti u 2026. godini. Politika održivosti i zaštite životne sredine utvrđuje viziju, načela, strateške ciljeve, oblasti djelovanja, institucionalne odgovornosti i okvir za praćenje i izvještavanje.

Osmijeh i hrabro srce - Andrea je inspiracija

Ukoliko ranije niste upoznali Andreu Berišaj, krajem prošle godine dok je preuzimala nagradu za najbolju u Crnoj Gori ne biste pomislili da se radi o sportistkinji koja vodi velike bitke širom svijeta.

Ta nasmijana, lijepo vaspitana i prijatna djevojka kada ogrne bijeli plašt postaje noćna mora za sve rivalke - ona je već sada

veliko ime tekvondoa, a u budućnosti bi mogla Crnoj Gori da donosi i medalje sa Olimpijskih igara.

- Svako priznanje doživljam kao veliku odgovornost i podstrek da nastavim još jače, hrabrije i odlučnije - jasna je Andreina poruka.

A jedno od priznanja, uz to što je najbolja sportistkinja naše zemlje, stiglo je ovih dana. Andrea je jedna od tri najbolje mlade evropske sportistkinje i u Crnu Goru prvi put donosi prestižnu nagradu "Piotr Nurovski", koju dodjeljuju Evropski olimpijski komitet (EOK). - Ponosna sam na sve ono što sam do sada uspjela. A sve to je samo još jedan korak na našem cilju i neću stati dok ga ne ostvarim - jasna je Andrea.

SNOWI O OLIMPIJSKIM KRUGOVIMA

Jedan od tih snova zajedno s njom sanja i cijela Crna Gora -

Nakon nagrade za najbolju sportistkinju Crne Gore, stiglo je i veliko priznanje „Piotr Nurovski“, ali Andrea Berišaj ostaje skromna i živi za to da našu zemlju predstavi na Ol

nastup ispod olimpijskih krugova, možda već u sunčanom Los Angelesu za dvije godine. - Ispred mene je veliki put, ali neću stati sve dok ne predstavim Crnu Goru na Olimpijskim igrama - obećava sjajna sportistkinja.

Nagrada "Piotr Nurovski", nazvana je po nekadašnjem predsjedniku Poljskog olimpijskog komiteta i istaknutom sportskom radniku, ustanovljena je 2011. godine i dodjeljuje se najperspektivnijim mladim sportistima Evrope. Da je prava najava velike olimpijske karijere možda najbolje govori to što su njeni dosadašnji dobitnici osvojili ukupno 42 olimpijske medalje.

- Nagrada dolazi u periodu priprema i na putu ka Olimpijskim igrama u Los Angelesu 2028, tako da nijesam mogla ni da zamislim bolji podstrek.

ŠAMPIONISERADAJUU SKROMNIM USLOVIMA

Andrea ovog ljeta puni 19 godina, ispred nje je još mnogo borbi, pobjeda, medalja, a sve je krenulo kada je imala samo sedam u klubu Besa u Tuzima. - Trenirali smo u dosta skromnim uslovima. Bila je to mala improvizovana sala u garaži. Sjećam se, ljeti je bilo prevruće, a zimi prehladno. Nedostajalo nam je jačeg sparring treninga sa kvalitetnim takmičarima. Međutim, i iz takvih uslova uspijevale smo da postignemo zavidne rezultate - rekla je Berišaj.

Svega toga sjetila se i kada su počela da stižu priznanja. - Posljednja nagrada koja je

stigla nije samo moja. Ona jednako pripada mom treneru, mojoj porodici, mom klubu i svima koji su vjerovali u mene i onda kada je bilo teško.

NAJVEĆI ŠAMPION KOJEG ZNAM

Andrea je za najbolju sportistkinju Crne Gore izabrana u godini kada je osvojila bronzanu medalju na Evropskom prvenstvu u konkurenciji seniori, kao i ista odličja na šampionatima svijeta i Starog kontinenta među mladim seniorkama.

Ni tada skromna djevojka iz Tuzi nije željela da bude u centru pažnje - sjetila se važne osobe sa kojom je davno krenula da kuje velike snove.

- Najveću zahvalnost za ono što sam danas dugujem porodici, koja je uvijek bila uz mene i moj vjetar u leđa kad je bilo najteže. Posebno moja sestra Anđela - moj idol, moja inspiracija i najveći šampion kojeg znam.

Anđela je takođe šampionka u ovom sportu, a tu se nestvarna priča porodice Berišaj ne završava. Uz Andreu i stariju Anđelu, tu je im najmlađa Adriana koja dominira u juniorskoj konkurenciji.

- Mislim da će svaki naš uspjeh biti pravi povod i podstrek da neko dijete zavoli ovaj sport i krene našim stopama - prava je poruka velike crnogorske šampionke.

Za predsjednika Crnogorskog olimpijskog komiteta put Andree Berišaj je nešto mnogo više od samih medalja.

- Ona je danas inspiracija svakoj djevojčici i svakom dječaku u Crnoj Gori koji sanjaju velike

SIMONOVIC: Tek slijede godine u kojima ćemo se radovati zbog Andree

snove, a siguran sam da je pred njom karijera i sportska odličja kojima ćemo se tek radovati - rekao je Simonović.

O nagradi "Piotr Nurovski" je rekao.

- Andrea je svojim radom, upornošću i karakterom

pokazala šta znači biti mlada crnogorska sportistkinja koja ima znanje i snagu za najveće sportske scene. To priznanje je i potvrda da Crna Gora svoj put u evropskom sportu gradi mjerom, znanjem i posvećenošću - dodao je Simonović.

RIJEČ TRENERA: Skromna i fokusirana

Za trenera Vlada Stanišića, Andrea je sportistkinja kakva se rijetko sreće - talentovana, ali prije svega vrijedna i uporna.

- Iza tog priznanja stoje godine svakodnevnog rada, odricanja i vjere u zacrtani cilj. Najviše me raduje što je skromna i fokusirana mlada djevojka, uprkos svemu što je postigla. Ovo je potvrda da je na pravom putu, a najbolje tek dolazi - naglasio je Stanišić.

Mediterranske igre u Tarantu - jedinstven moderni događaj za dobro prelijepog grada i regije

Prigrli budućnost

Kao rijetko kad, jedan mo-
to sportskog takmičenja,
„Embrace the Future“ (eng.
„Prigrli budućnost“), dobija
ostvarenje ovim Mediteran-
skim igrama u Tarantu.

Pa je posebnost Taranta 2026,
to da donosi i najveći investici-
cioni ciklus u istoriji Mediteran-
skih igara! Uz činjenicu,
da je država Italija prepoznala
važnost takmičenja i prilike
koje Mediteranske igre do-
nose - pa da je u posljednjim
godinama izdvojila stotine
miliona eura za obnovu i iz-
gradnju sportske infrastruk-
ture. Za čak 45 sportskih
objekata u 21 gradu regije Pu-
lje! Koji će u decenijama koje
slijede služiti i lokalnim zajed-
nicama i sportistima...

MOĆNI CENTAR

A ovu bi sportsku priču o Tar-
antu i Mediteranskim igrama
valjalo započeti mnogo ranije.
Uz malo konteksta o trajanju
koje se mjeri milenijuma: radi
se o istorijski jednom od naj-
značajnijih gradova južne Itali-
je i ovog dijela Mediterana. Čije
kulturno nasljeđe obuhvata go-
tovo tri hiljade godina istorije,
od antičke Grčke, preko Rim-
skog i Vizantijskog carstva - pa
sve do normanske, aragonske i
savremene Italije. I zaista: malo
je gradova na Mediteranu, gdje
se na tako malom prostoru
može pratiti gotovo nepreki-
nuti kontinuitet tako različitih
civilizacija!

A Taranto je još 800 godina pri-
je nove ere bio jedina kolonija
koju je antička Sparta osnova-
la izvan matične Grčke. Grad,
tada poznat kao Taras, ubrzo
je postao i najmoćniji centar
Velike Grčke (Magna Graecia)
- antičkog područja južne Itali-
je naseljenog grčkim kolonisti-
ma. Savršen geografski položaj

između dva zaliva, učinio je da
Taranto postane važan kultur-
ni, pomorski i trgovački cen-
tar... I da takav traje: kao mje-
sto slavnih filozofa, pjesnika i
umjetnika, čije su luke pred-
stavljale jednu od najvažnijih
konekcija zapadnog i istočnog
Mediterana.

Ideja je zato bila jasna: poveza-
ti raskošno, 3.000 godina dugo
istorijsko nasljeđe, slavnu proš-
lost mediteranskog grada - sa
njegovim razvojem u buduć-
nosti. Na način, da korist od
organizacije tako velikog do-
gađaja kakve su Mediteranske
igre, nema samo grad Taranto

- već čitav italijanski region Pu-
lja. Zato takmičenja neće biti
samo organizovana u Tarantu,
već u više od 20 gradova i zajed-
nica širom Pulje. Koja će svijetu
sa ponosom predstaviti kultur-
nu baštinu, prirodne ljepote - i
turističku ponudu.

Tako prvi put da organizuje
Mediteranske igre dobija Tar-
anto - grad koji je u Italiji de-
cenijama bio poznat po teškoj
industriji i ekološkim proble-
mima. Sa šansom, da ovog ljeta
svijetu pokaže lijepo drugo li-
ce - i antičko nasljeđe i bogatu
istoriju, kao i potencijal za ra-
zvoj sporta i turizma.

Odluka da Taranto dobije
organizaciju Mediteranskih
igara 2026. bila je, na sjednici
Međunarodnog komiteta Me-
diteranskih igara 2019. godine
- jednoglasna. Kao prilika, da
se kroz obnovu sportske infra-
strukture, turističku promociju
Pulje, urbanistički razvoj gra-
da i privlačenje međunarod-
nih investicija, ostvari trajna
vrijednost.

Tako dolazimo do toga da će
Mediteranske igre u Tarantu,
od 21. avgusta do 3. septembra,
okupiti sportiste 26 nacional-
nih olimpijskih komiteta iz
mediteranskog regiona. Ibude

*Glavni smještaj sportista biće na kruzeru „Manara“. Brod će
tokom cijelog trajanja Igara biti usidren u vojnoj luci u Tarantu
- i primiće oko 3.500 sportista!*

DELFIN JONIOS - maskota Igara

Plavi delfin Jonios, sa
bakiom u ruci - biće
maskota Mediteranskih
igara u Tarantu 2026.
godine.

Izbor je bio sasvim logi-
čan, budući da je delfin od
antičkih dana simbol grada,
vezan za legendu iz grčke
mitologije o osnivanju spar-
tanske kolonije na prostori-
ma grada na jugu Italije.
Dizajn potpisuju lokalni
umjetnici, a Jonios je
odabran i kao simbol isto-
rijske povezanosti grada
sa morem. Predstavlja i
duh Mediteranskih igara:
gostoprimostvo, radosnu
i eksplozivnu energiju,
mediteranski identitet... Uz
strast prema sportu, koju
dijele sve zemlje učesnice.

TARANTO 2026

TARANTO 2026

*Umjesto parcijalnog renoviranja, praktično se gradi novi stadion unutar postojećeg prostora!
Projekat, vrijedan više od 60 miliona eura, predvidio je moderan sportski objekat, stadion
kapaciteta oko 20.000 gledalaca, u skladu sa visokim standardima UEFA*

jasnije, zbog čega je taj moto
upravo „Embrace The Future“.

STADIONSKO LICE

Glavno borilište takmičenja
biće stadion „Erasmo Jakove-
ne“, na njemu će, uz ceremoni-
je otvaranja i zatvaranja Igara,
biti održan i dio fudbalskog
turnira. Predstavlja srce sport-
skog života Taranta - i simbol je
sportskog i urbanističkog pre-
poroda ovog dijela Italije.
Stadion otvoren još 1965. pod
imenom „Salinela“ (po grad-
skom naseljuu kom se nala-
zi), za potrebe tada rastućih
ambicija fudbalskog kluba

Taranto, sadašnje ime nosi od
zime 1978. Legendarni napa-
dač Taranta Erasmo Jakovene
tragično je život izgubio u sao-
braćajnoj nesreći kada je imao
svega 25 godina. Njegova smrt
duboko je potresla grad - na
sahrani i komemoraciji oku-
pile su se desetine hiljada ljudi.
Gradske vlasti su svega neko-
lika dana kasnije odlučile da
stadion ponese njegovo ime - a
za navijače Taranta, Jakovone
je i skoro pola vijeka kasnije
simbol odanosti klubu i sport-
skog duha.
U susret Mediteranskim igra-
ma 2026. stadion je prošao

kroz najobimniju obnovu u
svojoj istoriji. Umjesto parci-
jalnog renoviranja, praktično
se gradi novi objekat unutar
postojećeg prostora! Projekat,
vrijedan više od 60 miliona
eura, predvidio je moderan
sportski objekat, stadion kapa-
citeta oko 20.000 gledalaca, u
skladu sa visokim standardima
UEFA kategorije 4. A to znači,
da će u budućnosti moći da
bude domaćin međunarodnih
utakmica visokog ranga, uklju-
čujući reprezentativne susrete i
evropska klupska takmičenja.
Pa će Taranto, kao i više puta u
prošlosti, ponovo dobiti priliku

da ugosti zvanične mečeve vo-
ljenog nacionalnog tima Italije.
Jedna od najvećih promjena
koji je projekat donio je pot-
puno natkriveno gledalište - sa
savremenom čeličnom kon-
strukcijom, čiji talasasti oblik
simbolizuje more koje okružu-
je Taranto. Novi stadion je pro-
jektovan po uzoru na moderne
evropske arene - bez zaštitnog
rova između terena i tribina.
Da bi se garantovao što bolji
navijački ambijent, sjedišta su
postavljena veoma blizu igra-
lišta, što će stvoriti intenzivniju
atmosferu tokom utakmica.
Kroz projekat planirani su i

→ novi VIP prostori - pa medij-ski centar, restorani, „hospitality“ prostori, uz dva velika video-bima i najsavremeniji sistem rasvjete. Kako i dolikuje centralnoj lokaciji modernih Mediteranskih igara!

I ne samo to: za organizatore Mediteranskih igara stadion ima mnogo širi značaj od samog sportskog objekta. Predstavlja centralni dio projekta obnove čitavog velikog naselja Salinela - i simbol je nastojanja da se Taranto predstavi kao moderan mediteranski grad. Za važan utisak sa ceremonije otvaranja na „Erasmus Jakovone“ stadionu: slike koje će obići svijet, za milione gledalaca i prve kadrove koje će vidjeti iz grada domaćina 20. Mediteranskih igara.

PLUTAJUĆE SELO

Važna specifičnost i zanimljivost vezana za Taranto 2026 - je i zanimljivost, da će sportisti prvi put u historiji Mediteranskih igara u velikom broju biti smješteni u „plutajućem Mediteranskom selu“. Neće biti klasičnog olimpijskog sela, već su organizatori izabrali dva velika kruzera usidrena u luci Taranto, na kojima će biti smješteno oko 5.000 sportista i članova delegacija!

Ovakav model predstavlja jedinstveno logističko rješenje koje do sada nije primijenjeno u ovom obimu na Mediteranskim igrama. Prvobitni plan bio je izgradnja klasičnog sela za sportiste, ali su kašnjenja u pripremama i visoki troškovi organizatore usmjerili ka tome, da odaberu model koji je brži i finansijski isplativiji.

Jasno je, da se značajno razmišljalo i o održivosti, u skladu sa svim modernim principima i smjernicama Međunarodnog olimpijskog komiteta. Korišćenjem kruzera apsolutno je izbjegnuta gradnja velikog kompleksa koji bi nakon Igara imao neizvjesnu namjenu. A brodovi obezbjeđuju priliku da smještaj, ishrana i logistika budu objedinjeni na jednom mjestu. Glavni smještaj sportista biće

TARANTO 2026

TARANTO 2026

Naših 23 medalje

Od prvog nastupa nakon obnove nezavisnosti, 2009. u Pesکاری, naša zemlja bila je ponosna učesnica na Mediteran-

skim igrama četiri puta. Sa najvećim brojem učesnika, čak 107, predstavili smo se upravo u Pesکاری... Do sada, u Pesکاری 2009,

Mersinu 2013, Taragoni 2018. i Oranu 2022. osvojeno je 23 medalja - četiri zlatne (po jedna u boksu, džudou, atletici i boćanju), osam srebrnih i deset bronz.

na kruzaru „Manara“. Brod će tokom cijelog trajanja Igara biti usidren u vojnoj luci u Tarantu - i primiće oko 3.500 sportista! Kabine će uglavnom biti dvokrevetne - a na brodu će se nalaziti restorani, prostori za odmor, pa sale za sastanke, medicinske službe i zajednički prostori za druženje. I tako će funkcionisati kao pravo olimpijsko selo na moru. Organiza-

cioni komitet Igara u Tarantu planirao je i drugi kruzar, čime bi ukupan kapacitet smještaja dostigao približno 6.000 kreveta. Time će biti obezbijeđen smještaj ne samo za sportiste, već i za dio trenera, službenih lica i pratećeg osoblja. Organizatori jasno poručuju: da će ovakav koncept sportistima pružiti jedinstveno iskustvo boravka uz more, uz sve

sadržaje koje nude moderni putnički brodovi. A istovremeno obezbijediti, da nakon završetka Igara grad ne ostane sa skupim objektima koji bi teško pronašli dugoročnu namjenu... Tako postaje jasno: Mediteranske igre u Tarantu su dobro za budućnost jednog prelijepog grada i regije, njihovih stanovnika i sportista. „Embrace the Future“ - sa pokrićem!

Čija je ideja i kako su nastale Mediteranske igre

Ponosni početak u Aleksandriji

Traganje za konekcijom. Više razumijevanja, povezivanja tako raskošnih kultura, upoznavanje različitosti - i viteško sportsko nadmetanje, tamo gdje mu je mjesto unazad hiljadama godina... To je ideja, koja je nakon Drugog svjetskog rata bljesnula prvim Mediteranskim igrama.

I prostor za susret, saradnju, za prevazilaženje podjela i nerazumijevanja. To je bila ideja, koju je tokom prvih poslijeratnih Olimpijskih igara, u Londonu 1948, predstavio jedan sportski funkcioner - iz Egipta.

Mohamed Taher Paša, član Međunarodnog olimpijskog komiteta, tog ljeta 1948. predložio je da se započne novo, multisportsko međunarodno takmičenje, za zemlje mediteranskog basena - sa tri kontinenta! I tada je važnu podršku dobio drugog člana MOK-a, Grka Joanisa Keceasa.

Naravno, da je takvoj priči bio suđen i „instant“ i dugoročni uspjeh, u jednakoj mjeri. Jer je cilj bio ne samo sportski - već i kulturni i politički. Povezati narode Evrope, Azije i Afrike - oni koje dijele svu ljepotu zajedničkog mora. I koji su, zahvaljujući tom Mediteranu, ostvarivali važne istorijske konekcije. Naravno, da je takvoj priči bio suđen i „instant“ i dugoročni uspjeh, u jednakoj mjeri. Jer je cilj bio ne samo sportski - već i kulturni i politički. Povezati narode Evrope, Azije i Afrike - oni koje dijele svu ljepotu zajedničkog mora. I koji su, zahvaljujući tom Mediteranu, ostvarivali važne istorijske konekcije. Naravno, da je takvoj priči bio suđen i „instant“ i dugoročni uspjeh, u jednakoj mjeri. Jer je cilj bio ne samo sportski - već i kulturni i politički. Povezati narode Evrope, Azije i Afrike - oni koje dijele svu ljepotu zajedničkog mora. I koji su, zahvaljujući tom Mediteranu, ostvarivali važne istorijske konekcije.

Takvoj je priči bio suđen i „instant i dugoročni uspjeh, u jednakoj mjeri. Jer je cilj bio ne samo sportski - već i kulturni i politički. Povezati narode Evrope, Azije i Afrike - oni koje dijele svu ljepotu zajedničkog mora. I koji su, zahvaljujući tom Mediteranu, ostvarivali važne istorijske konekcije

Francusku, Italiju, Španiju, kolijevku olimpizma Grčku, kao i Tursku, Liban, Siriju, Maltu - jedna od ponosnih učesnica tih prvih Mediteranskih igara bila je i naša Jugoslavija. Interesantno, početak je imao i jednu specifičnost, vezanu i za uvezivanje različitih kultura i kontekst vremena prije skoro 75 godina... A to je, da su na prvim Mediteranskim igrama svi učesnici bili - muškarci. Sporti- skinje su pravo nastupa dobile od Tunisa 1967. godine. I da - u godinama, čak i decenijama dugog Hladnog rata, u ideološki polarizovanom i podijeljenom svijetu, Mediteranske igre predstavljale su jedan od rijetkih događaja gdje su se susretali sportisti iz Evrope, Afrike i Bliskog istoka. Naravno da je takvo sportsko okupljanje, zemalja različitih

jezika, religija, kultura i političkih sistema, povezanim jedinstvenim i divnim geografskim prostorom - bilo pun pogodak. I naravno da je odraz tog uspjeha, u kontinuitetu - donio to, da raste broj zemalja učesnica, sportista, sportova u ogramu takmičenja. Uz sve složeniju organizaciju takmičenja, od 1955. (tokom Mediteranskih igara u Barse-loni) pokrenuta je inicijativa za formiranje stalnog upravljačkog tijela. Pa je Međunarodni komitet Mediteranskih igara (eng. ICMG) zvanično osnovan 1961. godine. Uz jasan osnovni zadatak, da obezbijedi kontinuitet takmičenja i očuva olimpijske vrijednosti na prostoru Mediterana.

Ponosni epilog, rezultat vjere u neprolaznu ideju: sada Me-

diteranske igre okupljaju 26 nacionalnih olimpijskih komiteta iz Evrope, Azije i Afrike. I predstavljaju najveći regionalni multisportski događaj poslije Olimpijskih igara! Pa na njima redovno učestvuju države poput Italije, Francuske, Španije, Grčke, Turske, Egipta, Alžira, Tunisa, Maroka, Hrvatske, Srbije, naše Crne Gore i Slovenije... Pa sada predstavnici svih tih nacionalnih olimpijskih komiteta mogu sa ponosom govoriti: da su od onog početka u Aleksandriji, Mediteranske igre ostale vjerne ideji svog osnivača. Da sport bude trajan i čvrst most između naroda. Kao simbol zajedničkog mediteranskog identiteta, prijateljstva država i susreta kultura... Konekcije onih, koji dijele obale najvažnijeg mora u historiji čovječanstva.

JOVANA RAIČEVIĆ, naša proslavljena džudistkinja i evropska šampionka, o karijeri, uspjesima, sazrijevanju i majčinstvu

Sjaj blistaviji od svakog odličja

Kada je saznala da će postati majka, prva crnogorka sa evropskim zlatom u džudou Jovana Peković - dugo je ćutala. Toliko puta, kroz godine dugih odricanja, trenutke iščekivanja velikih borbi kraj tatamija, sport je naučio da kontroliše emocije. „A tog trenutka nijesam bila sportistkinja. Bila sam samo žena“.

Zato je ova sportska i olimpijska priča mnogo više od nečeg tako uzvišenog i dragocjenog kao što je vrhunski moderni sport. To je priča svake mlade Crnogorke koja grabi ka ličnom ostvarenju, suočava se sa životom, uči iz svega što joj dani otkrivaju i sa čim je sučeljavaju; pravi ključne izbore, traži balans... I iskreno vjeruje u snove i u njihovo ostvarenje.

Iz tog truda i iskustva blista Jovanin karakter; promišljenost i brižna posvećenost iz kojih isijava mnogo empatije. Prvo prema sebi, prema onom sedmogodišnjem nikšićkom djetetu koje se prvi put našlo na

Voljela bih da moja djeca jednog dana razumiju da život nikome ne duguje pobjedu. Da trud ne znači uvijek medalju. Ali da čovjek koji pošteno radi, koji ostane dostojanstven i kada pobjeđuje i kada gubi, nikada nije izgubio

tatamiju džudo kluba i koje nikad neće izdati... Potom i prema onima koji su joj bitni. U danima i mjesecima kada se iščekuje Jovanina odluka o eventualnom nastavku karijere, uz važnu rolu u Džudo savezu Crne Gore - ona je naša idealna olimpijska sagovornica.

Sjećate li se prvog treninga? Jeste li kao djevojčica imali podršku od najbližih i okoline - i imaju li tu podršku generalno djevojčice u Nikšiću i Crnoj Gori, za odricanje u boričkim vještinama?

RAIČEVIĆ: Neke uspomene, koliko god godine prolazile, ostanu potpuno jasne. Imala sam 7 godina i dvije kikice na glavi. Sjećam se da sam bila pomalo ljutkasta, ozbiljnija nego što jedno dijete obično bude,

kao da sam zaista došla spremna za neku veliku borbu. Sada mi je simpatično kada se toga sjetim, jer tada nisam mogla ni da naslutim da će džudo zaista postati borba koja će obilježiti gotovo cijeli moj život. Ne protiv drugih, nego mnogo češće protiv vlastitih strahova, sumnji, umora i granica. Tatami je od prvog dana za mene imao neku posebnu energiju. Bio je mjesto na kojem nije bilo važno koliko imaš godina, koliko si glasan ili tih, nego koliko si spreman da učiš, da poštuješ druge i da svaki pad prihvatiš kao dio puta. Tu shvatiš da snaga nema mnogo veze sa fizičkom snagom. Da se mnogo više krije u karakteru. Imala sam sreću da odrastam u porodici koja nikada nije pokušavala da odlučuje umjesto mene. Nijesu mi govorili da li je džudo sport za djevojčice ili nije. Njima je bilo važno da radim ono što volim i da u tome budem srećna. Tek kasnije sam shvatila koliko je ta sloboda bila velika vrijednost. Kada dijete osjeti da neko vjeruje u njega, ono počinje da vjeruje i samo u sebe.

Naravno, bilo je ljudi koji su s nevjericom gledali djevojčicu u kimonu. Boričaki sportovi su dugo bili doživljavani kao nešto što pripada muškarcima. Međutim, sport ima jednu divnu osobinu - on vrlo brzo sruši predrasude. Na kraju ne govori ni pol, ni godine, ni ime. Govori rad. Govori karakter. Govore rezultati. Sada mi se čini da djevojčice imaju više podrške nego što smo je mi imale, ali mislim da još uvijek nijesmo stigli tamo gdje treba da budemo. Voljela

bih da nijedna djevojčica ne odustane od svog sna zato što joj je neko rekao da nešto „nije za nju“. Jer sport ne oblikuje samo šampione. Sport oblikuje ljude. Nauči vas da budete dostojanstveni u pobjedi, mirni u porazu, uporni kada je teško i zahvalni kada ostvarite ono o čemu ste sanjali. To su lekcije koje ostaju mnogo duže od bilo koje medalje.

Koje je Vaše najdraže džudo odličje ili uspjeh - i zašto?

RAIČEVIĆ: Svaki put zastanem prije nego što odgovorim. Ne zato što ne znam, već zato što svaka od medalja čuva jedan dio mog života. Kada pogledam vitrinu, ja ne vidim medalje. Vidim djevojčicu koja je ustajala prije škole da bi stigla na trening. Vidim kilometre koje sam prešla, povrede koje sam skrivala iza osmijeha, dane kada sam se pitala da li sve ovo ima smisla. Zato nijedna medalja nije samo komad metala. Svaka ima svoje lice, svoj miris dvorane, svoju priču.

Ipak, evropsko zlato iz 2019. zauzima posebno mjesto u mom srcu. Ne zbog toga što je zlatno. Nego zbog puta koji je vodio do njega. Ljudi često vide samo nekoliko minuta naše borbe. Ono što ne vide jesu godine koje su stale u tih nekoliko minuta. Ne vide jutro kada trenirate dok se grad tek budi. Ne vide rođendane koje propustite, praznike provedene na pripremama, dane kada vam tijelo govori da stanete, a srce da nastavite.

Sjećam se svake emocije tog dana. Ne samo trenutka kada sam pobijedila, nego i tišine prije izlaska na tatami. U toj tišini nema publike, nema aplauza, nema medalje. Tu ste samo vi i sve ono što ste godinama gradili. Tada shvatite da više nema šta da se doda. Ili jeste spremni ili nijeste.

Kada sam osvojila zlato, nijesam imala osjećaj da sam postala neko drugi. Nego da sam konačno opravdala povjerenje svih ljudi koji su vjerovali u mene onda kada rezultat još nije postojao. Sada, s ove vremen-

ske distance, toj medalji se vraćam iz sasvim drugog razloga. Ona me podsjeća da nijedan veliki uspjeh ne dolazi preko noći. Dolazi onda kada dovoljno dugo ostanete vjerni svom putu, čak i kada vam niko ne garantuje da ćete jednog dana pobijediti.

Ko je konkretno najviše uticao na Vas da tako mladi istrajete i ostvarite uspjehe i medalje na velikim takmičenjima?

RAIČEVIĆ: Kada ljudi vide sportistu, često pomisle da je to priča o jednoj osobi. A istina je potpuno drugačija. Iza svakog pojedinca stoji čitav jedan mali svijet ljudi koji ga svakodnevno nose kada on sam nema dovoljno snage.

Moja porodica je bila moj prvi tim. Nikada od mene nijesu tražili medalje. Nikada mi nijesu rekli da moram biti najbolja. Naučili su me nešto mnogo važnije - da sve što radim radim pošteno i da se nikada ne stidim uložnog truda, bez obzira na rezultat. Mislim da je upravo to razlog zbog kojeg sam uspjela da ostanem čvrsto na zemlji i poslije najvećih pobjeda. Ipak, moje srce jednostavno mora da izdvoji jednu osobu kojoj su posvećene sve moje pobjede, medalje, nagrade, priznanja. To je moja majka. Moja heroína. Najveći oslonac za sve što činim u životu. Najveća podrška i u dobru i zlu. Moja motivacija. Moj pokretač. Naravno, ogromnu ulogu imali su i moji treneri. Oni nijesu oblikovali samo moje bacanje ili tehniku. Oblikovali su moj karakter. Naučili su me da disciplina nije kazna, nego način života. Da talenat vrijedi samo ako ga svakog dana hranite radom. Ali, postoji još neko ko je možda najviše uticao na mene. To je ona mala djevojčica sa dvije kikice koja je vjerovala da je sve ostvarivo. Sada, kada gledam unazad,

shvatam koliko je važno sačuvati dijete u sebi. Ono koje ne zna za kalkulacije. Koje ne razmišlja šta će ljudi reći ako izgubi. Koje jednostavno voli ono što radi.

Mislim da sam upravo zahvaljujući tome uspjela da istrajem. Nijesam trenirala zato što sam morala. Trenirala sam zato što nijesam umjela drugačije da živim.

Koja je najljepša uspomena, a koja najbitnija lekcija koju pamтите prije pet godina?

RAIČEVIĆ: Olimpijske igre su mjesto na kojem shvatite koliko je sport zapravo veličanstven. Možete godinama osvajati medalje, biti evropski ili svjetski šampion, ali kada prvi put obučete olimpijsku opremu sa grbom svoje države, osjetite emociju koju je gotovo nemoguće opisati. Tada više ne predstavljate samo sebe. Sa sobom nosite porodicu, prijatelje, trenere, klub, grad i cijelu Crnu Goru.

Najljepša uspomena nije vezana za jednu borbu. To je osjećaj zajedništva. Kada hodate Olimpijskim selom i sretnete sportiste koje ste godinama gledali samo na televiziji, shvatite da vas sve povezuje ista ljubav. Bez obzira na zastavu koju nosite, svi ste godinama živjeli za taj trenutak.

A najveća lekcija? Da na najvećoj sceni svijeta odlučuju detalji. Nekada mjeseci priprema stanu u jednu sekundu. Jedna odluka, pokret, trenutak nepažnje mogu promijeniti sve. Olimpijske igre su me naučile da se uspjeh ne mjeri samo rezultatom. Ponekad vas upravo takmičenja na kojima ne ostvarite ono što ste željeli nauče najviše o sebi. Mislim da sam iz Tokija otišla kao bolji čovjek nego što sam došla. A to je, na kraju, mnogo važnije od bilo kojeg plasmata.

Imate veliko iskustvo brojnih nastupa na Svjetskom i Evropskom prvenstvu. Koja je najdraža uspomena ili možda neka anegdota sa velikih takmičenja?

RAIČEVIĆ: Kada se završi jedno veliko takmičenje, ljudi najčešće pamte rezultat. Međutim, kada se osvrnem na sve godine koje sam provela u džudou, shvatim da ono najvrijednije nikada nije moglo da stane oko vrata u obliku medalje.

Pamte se ljudi. Putovanja, dvorane širom svijeta, treninzi na kojima ste umorni do posljednjeg atoma snage, zajedničke večere poslije takmičenja, smijeh u autobusu ili na aerodromu, trenuci kada cijela reprezentacija diše kao jedno. Upravo te male stvari, koje u tom trenutku djeluju sasvim obično, svremenom postanu najdragocijenije uspomene.

Džudo me je naučio da protivnika poštujem jednako koliko želim da ga pobijedim. Na tatamiju pružate sve od sebe, a nekoliko minuta kasnije pružite ruku jedno

drugom, razmijenite osmijeh ili zagrljaj. U tome je ljepota ovog sporta – u poštovanju koje ostaje i kada se borba završi.

Kada me pitate šta mi je džudo najljepše donio, odgovor je mnogo širi od sporta. Zahvaljujući džudou upoznala sam suprug. Stekla sam prijatelje koji su postali moja porodica i ljude koje sada s ponosom zovem kumovima. Kada to izgovorim naglas, shvatim da mi je ovaj sport poklonio mnogo više od uspješne karijere. Poklonio mi je život ispunjen ljudima koje volim. Zato vas najveće pobjede nekada čekaju sasvim neočekivano – u ljudima koje sretnete na svom putu. Medalje ostanu u vitrini, ali ljubav, prijateljstva i porodica koje sam pronašla ostaju uz mene svakog dana. I upravo zbog toga mogu iskreno da kažem da je džudo oblikovao moj život.

Kako se dolazi do momenta kada noć prije osvojenog kontinentalnog zlata 2019. godine treneru kažete: „Ja ću sutra da budem šampionka Evrope“? Je li to stvar ličnog karaktera, nešto što se ponesete iz porodice, kluba, sa treninga ili...?

RAIČEVIĆ: Ljudi često misle da je to bila rečenica puna samouvjerenosti ili možda čak sportske drskosti. A zapravo nije. Bila je to rečenica mira.

Sada, kada se vratim na tu noć, ne sjećam se da sam osjećala nervozu. Naprotiv. Bila sam neobično mirna. Kao da se u meni sve posložilo. Godinama prije toga bilo je mnogo sumnji, pitanja, teških treninga, pobjeda koje nijesu bile dovoljne i poraza koji su boljeli više nego što sam željela da priznam. Sve to me je dovelo do trenutka kada više nijesam imala potrebu da dokazujem bilo kome da vrijedim. Znala sam koliko sam radila. Znala sam kroz šta sam prošla.

Znala sam da sam tog dana uradila sve što je bilo do mene. I zato sam to rekla. Ne zato što sam znala budućnost, nego zato što sam prvi put potpuno vjerovala sebi.

Mislim da se sa takva sigurnost ne može oglumiti. Ona se ne dobija rođenjem. Gradi se godinama. Ponesete nešto iz porodice – vjeru da nikada ne odustajete. Nešto naučite u klubu – da disciplina pobjeđuje talenat kada talenat ne radi dovoljno. Nešto vam daju treneri, nešto porazi, a nešto jednostavno sazri u čovjeku.

Evropsko zlato nije počelo tog jutra. Počelo je mnogo godina ranije, na svakom treningu na kojem sam ostala i onda kada mi je bilo najteže.

Kako gledate na Vašu ulogu u Džudo savezu? Šta je to što je za Vas u crnogorskom džudou dobro postavljeno i ključni kvalitet – a šta je ono na čemu treba raditi i unaprijediti?

RAIČEVIĆ: Kako godine prolaze, sve ma-

nje razmišljam samo o sopstvenoj karijeri, a sve više o tome šta ostavljamo generacijama koje dolaze. To je vjerovatno prirodan tok života.

Kada ste mladi sportista, sanjate svoje medalje. Kasnije poželite da neko drugi jednog dana ostvari san zahvaljujući tome što ste vi ostavili nešto iza sebe.

Moja uloga u Džudo savezu upravo je takva. Ne doživljavam je kao funkciju, nego kao odgovornost. Džudo mi je dao mnogo više od sportskih rezultata. Dao mi je karakter, prijatelje, način razmišljanja, životne vrijednosti. Osjećam potrebu da dio toga vratim sportu koji me je oblikovao. Mislim da Crna Gora ima nešto što se ne može kupiti novcem – ima ljude koji iskreno vole džudo. Imamo talentovanu djecu, posvećene trenere i klubove koji često rade mnogo više nego što uslovi dozvoljavaju.

Ali isto tako vjerujem da ne smijemo biti zadovoljni samo zato što dolazimo iz male države. Sport ne smije da zavisi od entuzijazma pojedinaca. Potrebni su bolji uslovi, više ulaganja u mlade, više međunarodnih kampova, više prilika da djeca osjete da pripadaju velikoj džudo porodici. Ako želimo šampione, prvo moramo stvoriti sistem koji će ih podržati.

Jeli crnogorska javnost svjesna vrijednosti uspjeha naših džudista – u tako masovnom olimpijskom sportu, u kojem velesile ulažu desetina miliona? Zna li Crna Gora koliko je džudo velika priča modernog sporta?

RAIČEVIĆ: To nije sport u kojem se takmiči deset ili dvadeset zemalja. Na tatamiju se nađu najbolji sa svih kontinenata. Zemlje koje ulažu ogromna sredstva, koje imaju čitave stručne timove, naučne centre, desetina sparing partnera i uslove o kojima mi često možemo samo da sanjamo. A onda se među njima pojavi sportista iz Crne Gore. Male zemlje koja možda nema sve ono što imaju veliki, ali ima nešto što se ne može izmjeriti budžetom – srce, inat i ogromnu ljubav prema onome što radi. Voljela bih da ljudi češće zastanu i razmisle šta zapravo znači kada neko iz naše zemlje osvoji medalju u olimpijskom sportu kao što je džudo. To nije samo uspjeh jednog sportiste. To je dokaz da veličina države nikada ne određuje veličinu sna.

Sjećate li se emocija i šta Vam je prolazilo kroz glavu kada ste, neposredno nakon takmičenja, saznali da ćete postati majka?

RAIČEVIĆ: Mislim da postoje trenuci koji čovjeka podijele na „prije“ i „poslije“. Za mene je to bio jedan od njih. Sport me naučio da kontrolišem emocije. Naučila sam da i poslije najveće pobjede ostanem

mirna, i poslije najtežeg poraza ustanem i nastavim dalje.

Ali tog trenutka... Tog trenutka nijesam bila sportistkinja. Bila sam samo žena.

Sjećam se da sam dugo ćutala. Toliko različitih emocija prošlo je kroz mene u samo nekoliko sekundi. Sreća. Nevjerica. Zahvalnost. Malo straha. Mnogo ljubavi prema nekome koga još nijesam upoznala. Odjednom su se prioriteti promijenili. Ne zato što su medalje izgubile vrijednost. Naprotiv. Dobile su novo značenje. Sve ono što sam godinama gradila kroz sport odjednom je dobilo smisao na jednom potpuno drugačijem nivou. Shvatila sam da će jednog dana postojati dva mala bića koja će možda gledati moje fotografije sa tatamija i pitati: „Mama, jesi li to stvarno bila ti?“

I tada sam prvi put osjetila da postoji nešto veće od Olimpijskih igara. Veće od evropskih titula. Veće od pobjede. To je trenutak kada shvatite da život uvijek ima način da vas nagradi nečim što nijeste ni znali da možete toliko željeti.

Žene u sportu često osjećaju pritisak da biraju između karijere i porodice. Da li ste Vi ikada imali osjećaj da morate da opravdavate lične odluke?

RAIČEVIĆ: Mislim da je to pitanje sa kojim se susreće gotovo svaka žena, bez obzira na to da li je sportistkinja, ljekarka, umjetnica ili preduzetnica. Nekako se od žena često očekuje da objasne svoje izbore. Ako se posvete karijeri, pitaju ih kada će porodica. Ako izaberu porodicu, pitaju ih zašto su stale.

A ja sam vremenom naučila da jedina osoba kojoj dugujem objašnjenje jeste ona koju svakog jutra pogledam u ogledalo. Naravno da sam razmišljala o svemu. Nijesam robot. Sport je bio moj život. Godinama sam svaki dan podredila jednom cilju. Ali isto tako nisam željela da živim u strahu da će mi karijera oduzeti pravo da budem majka. Naprotiv. Sada mislim da me je majčinstvo učinilo još jačom. Ne samo kao ženu. Nego i kao sportistkinju. Jer sada mnogo bolje razumijem zašto se vrijedi boriti.

Ne samo zbog sebe. Nego zbog onih koji vas gledaju najiskrenijim očima na svijetu.

Koliko ste daleko, a koliko blizu odluke o povratku treninzima?

RAIČEVIĆ: To je pitanje koje posljednjih mjeseci najčešće čujem, a istovremeno ono na koje je najteže dati jednostavan odgovor. Istina je da džudo nikada nije izašao iz mene. Čak i kada nijesam na tatamiju, razmišljam kao sportista. Kada god uđem u salu, osjetim isti miris strunjača, isti osjećaj uzbuđenja koji me prati još od djevojčice sa dvije kikice. Neke lju-

bavi jednostavno ne prolaze. One samo na neko vrijeme promijene oblik.

S druge strane, sada moj život izgleda drugačije nego prije nekoliko godina. Nekada sam sve svoje vrijeme podređivala treningu. Sada postoji neko čiji osmijeh određuje ritam mog dana. I ne doživljavam to kao prepreku, već kao najveći dar koji sam mogla da dobijem.

Ne želim da donosim odluke iz nostalgije niti pod pritiskom očekivanja. Ako se vratim, želim da to bude zato što osjećam da sam spremna – i fizički i mentalno. Sport na ovom nivou ne trpi polovičnost. Džudo je uvijek od mene tražio da pružim cijelu sebe, i jedino tako umijem da mu se vratim. Ne znam da li će taj povratak biti sutra, za nekoliko mjeseci ili kasnije. Ali znam da, ako ponovo obučem kimono za veliko takmičenje, to neće biti zato što pokušavam da vratim prošlost. Biće zato što osjećam da u meni još postoji nešto što želim da pokažem.

Hoće li možda najljepša medalja jednog dana biti – nastupati na takmičenju sa svijetom da su Vaša djeca tu pored tatamija i imaju priliku da dobiju uspomenu za cijeli život?

RAIČEVIĆ: Kada sam bila mlađa, mislila sam da ne postoji veća emocija od trenutka kada stanete na pobjedničko postolje. I zaista, teško je riječima opisati osjećaj kada se podigne zastava vaše zemlje, kada znate da ste ostvarili san koji ste godinama sanjali. Sada, međutim, drugačije razmišljam. Ponekad zatvorim oči i zamislim da ponovo izlazim na tatami. Ali ovog puta ne tražim pogled trenera ili semafor. Tražim dva mala lica na tribinama. Tražim dječje oči koje još ne razumiju pravila džudoa, ali prepoznaju da se njihova mama bori svim srcem. Mislim da bi to bio jedan od naje-motivnijih trenutaka mog života.

Ne zbog toga da bi oni jednog dana mogli da kažu: „Naša mama je osvojila medalju“. Voljela bih da iz toga nauče nešto mnogo važnije – da se čovjek nikada ne smije odreći onoga što voli, da život nije podijeljen na snove prije porodice i snove poslije porodice. Neki snovi jednostavno nastave da žive zajedno sa nama, samo dobiju novi smisao. Ako mi život podari priliku da jednog dana nastupam dok su moja djeca pored tatamija, vjerujem da će to biti jedna od najljepših pobjeda koje mogu da doživim. Bez obzira na boju medalje.

Sve više mladih djevojaka sanja o profesionalnom sportu, ali se istovremeno plaši da će jednog dana morati da biraju između porodice i karijere. Šta biste im poručili iz vlastitog iskustva?

RAIČEVIĆ: Prije svega, rekla bih im da ne

dozvole da im strah donosi odluke.

Razumijem zašto razmišljaju o tome. I ja sam nekada gledala žene koje su uspijevale da budu vrhunske sportistkinje i majke i pitala se kako je to moguće. Sada znam da nije uvijek lako. Postoje dani kada ste umorni, kada sumnjate u sebe, kada mislite da ne možete svemu odgovoriti na pravi način.

Ali život rijetko traži od nas da biramo između dvije ljubavi. Mnogo češće traži da pronađemo ravnotežu.

Mislim da je važno da djevojke znaju da nijesu manje posvećene sportu ako požele porodicu. Niti su manje posvećene porodici ako i dalje sanjaju sportske ciljeve. Žena ne mora da bira između svojih identiteta. Ona može biti sve ono što osjeća da jeste – ako ima hrabrosti da ostane vjerna sebi.

Svako djevojčici koja sada oblači kimono bih rekla isto: sanjaj slobodno. Ne odustaj od svojih snova unaprijed zbog pitanja koja život još nije ni postavio.

Kada Vaša djeca jednog dana budu dovoljno velika da razumiju Vašu sportsku karijeru – šta biste najviše voljeli da nauče iz Vaše sportske priče?

RAIČEVIĆ: Voljela bih da jednog dana sjednemo zajedno, otvorimo kutiju sa medaljama i fotografijama, ali da se na njima ne zadržimo predugo. Željela bih da im ispričam šta se na tim fotografijama ne vidi.

Da im kažem kako nijedna medalja nije osvojena onog dana kada sam stala na postolje. Već mnogo ranije – svakog jutra kada sam ustala iako mi se spavalo, svakog dana kada sam poslije poraza odlučila da se vratim u salu, svakog puta kada sam birala rad umjesto izgovora.

Voljela bih da razumiju da život nikome ne duguje pobjedu. Da trud ne znači uvijek medalju. Ali da čovjek koji pošteno radi, koji ostane dostojanstven i kada pobjeđuje i kada gubi, nikada nije izgubio.

Ako jednog dana budu pričali o meni, ne želim da prvo kažu da sam bila evropska šampionka ili olimpijka. Voljela bih da kažu da sam bila žena koja je vjerovala u svoje snove, ali koja nikada zbog njih nije zaboravila da bude dobar čovjek.

Jer medalje s vremenom potamne. Rekordi se obore. Dođu novi šampioni. Ali način na koji živite, kako se odnosite prema ljudima, koliko ste spremni da ustanete poslije svakog pada i koliko ljubavi ostavite iza sebe – to je ono što traje mnogo duže od sportske karijere.

I ako iz moje priče ponesu upravo tu lekciju, znači da sam osvojila svoju najvažniju pobjedu.

JOVANKI RADIČEVIĆ uručeno državno priznanje - Orden crnogorske zastave II stepena

Moju zemlju i kuću volim najviše na svijetu

Jovanka Radičević odlikovana je Ordenom crnogorske zastave II stepena. Našoj proslavljennoj, nekadašnjoj rukometašici, visoko priznanje uručio je na Cetinju predsjednik Crne Gore Jakov Milatović. I to na poseban dan, na dan od 20 godina obnove crnogorske nezavisnosti:

„Čast je i privilegija kada dobijete nagradu od svoje zemlje. Ona je kruna svih mojih nagrada. Samim tim što dolazi iz zemlje za koju sam igrala srcem i predstavljala je na najljepši način. I zbog toga nosi posebnu težinu i mjesto u srcu. Dobiti orden i otići u istoriju... Zaista sam privilegovana. Nijesu došle neke nagrade ranije, ali došla je jedna, ali vrijedna kada sam završila karijeru. I to u posebnom trenutku, u svakom smislu ovih riječi - kazala je Radičević.“

USRCU 19. NOVEMBAR

Jovanka Radičević nije samo osvajačica prve i jedine olimpijske medalje za nezavisnu Crnu Goru; ona je jedna od onih sportistkinja koje su taj istorijski uspjeh pretvorile u trajni dio identiteta crnogorskog sporta, saopšteno je i ukazano da je Radičević sa reprezentacijom osvojila olimpijsko srebro, evropsko zlato i evropsku bronzu, te da je sa 193 nastupa i 1.103 gola apsolutna rekorderka crnogorskog rukometa.

- Prvenstveno sam se trudila, gdje god da sam nastupala, da predstavljam Crnu Goru na najljepši način. Sami moji nastupi za reprezentaciju i sve što sam dala je potvrdila nagrada. Ali, takođe, ne mogu da zaboravim 9. novembar - „Moraću“ i sve ono što su mi navijači priredili, pokazali koliko cijene ono što volim i koliko su poštovali ono što sam radila. Orden - to je veliko i posebno, najveće

priznanje koje država dodjeljuje osobi za individualne ili kolektivne uspjehe.

Sve što je radila Jovanka, pretvorila je u trajni dio identiteta crnogorskog sporta. - Iza mene su brojke, a djelima sam govorila. Ono što mogu da potvrdim je da je bilo prelijepo igrati za svoju zemlju, drugačije u odnosu na klub. Dres reprezentacije je poseban, jer tada ne igram samo za porodicu, za sebe, već za naciju i prosto ostavljaš pečat, gradiš identitet i po tome budeš prepoznatljiv. Ljudi su me voljeli, znali su da igram srcem, a to ne možete da sakrijete. Vidjele su se moje emocije, koje su me krasile, kao i u životu. Jer, sve što radim - srčano radim i 100 odsto. A sve te moje igre za Crnu Goru bile su iz čiste ljubavi - bez interesa. Jer, moju zemlju i kuću volim najviše na svijetu - istakla je Radičević.

KVALITET I KARAKTER 2012. GODINE

Medalja sa Olimpijskih igara u Londonu je odjeknula. Šta je ženska rukometna reprezentacija imala, a druge velesile nijesu?

- Mogu da kažem da smo otišli kao jedni od autsajdera i nijesmo imali pritisak kao godinu ranije na SP. Gdje nijesmo ni dobro prošli. Znači, otišli smo tiho, znali smo šta želimo, čemu da se nadamo. Imali smo kvalitet i na svakoj poziciji po dva igrača sa karakterom. Bila je to generacija 86. i starija, bile su sa nama Bojana Popović i Ma-

ja Savić, bez kojih smo kasnije na EP osvojili zlatnu medalju. Svaka od nas je van terena imala određeno društvo, ali smo na terenu „ginule“ jedna za drugu, jednostavno, nijesmo dale na sebe, a bile gladne medalja i uspjeha. I osvojena je srebrna medalja, jedina olimpijska za našu zemlju, daj Bože da ih bude još, ali nešto nijesam optimista, moram da budem iskrena. Nekoliko mjeseci kasnije „Ia-vice“ su sa istim rivalom - Norveškom, ponovo odlučivale o

zlatnoj medalji, ali na EP. Koja je bila razlika između dva finala? - Prije svega, bile smo ljute jer nam je u Londonu oteta zlatna olimpijska medalja. Ne volim da pričam o sudijama, jer uvijek negdje gledam da mi, kao ekipa, moramo da smo na 100 odsto u odbrani i napadu, ali, ne postoji sport da sudije mogu neku ekipu da oštete kao u rukometu. Znači, znale smo da smo zaslužile zlato u Londonu, plus su nam rekli da bez Bojane i Maje nećemo ništa više da

napravimo.... Ali, imale smo tu energiju iz Londona i znanje da možemo da igramo sa njima. Sve to nam je dalo krila. Uz to, došli smo do finala, znajući da ćemo imati veliku podršku navijača. Takav je bio osjećaj - da nas Norvežanke ne bi pobijedile dva dana da je trajala utakmica. U tom periodu imali smo tu žar i glad za osvajanjem, a sad mnogo toga fali kod mlađih, jer se lakše dolazi do reprezentacije. I do prvog tima, sve im je na dlanu... Sve se mijenja, a

naša baza je mala, a i nijesmo kao Norveška i Francuska koje na traku mijenjaju igrače. Mada, ne možemo kvalitet iz slavni godina da upoređujemo sa ovim sada. Voljela bih da je kvalitet približan kakav smo mi imale na svim pozicijama... Znam da zvuči grubo sa moje strane, ali to je tako. Moramo da vidimo gdje griješimo, šta da radimo i da učimo od drugih koji su uspješniji. Osvajali smo medalje odbranom, ali smo davale golove, a imali smo

i vrhunski kvalitet. Danas se igra brži rukomet. Norveška je, na primjer, neko ko prima više golova, ali uvijek daje gol više. Mi imamo neviđeni potencijal, ali moramo da imamo jasan sistem, a prvi koraci su najvažniji. I treba da radimo.

VELIKI BLAGOSLOV

Uspjesi su pratili Jovanku, koliko je bilo samo medalja, nagrada... Porodica je, kao mirna luka, čuvala sjajnu sportistkinju. - Neizmjereno sam zahvalna

Crnogorski olimpijski komitet je predložio proslavljenju rukometašicu Jovanku Radičević za dodjelu državnog odlikovanja, prepoznajući njen istorijski doprinos crnogorskom sportu. Predsjednik Crne Gore Jakov Milatović je prihvatio ovaj prijedlog i uručio joj državno odlikovanje, čime je odat priznanje za njene osvojene medalje i višedecenijsku karijeru

KABINET PREDSEDNIKA

što sam imala priliku da moji roditelji dožive početak i kraj karijere. Živi i zdravi su, sve su vidjeli, što je veliki blagoslov. Svaku medalju i poraze proživjela sam sa roditeljima i porodicom. Zaokružila sam cijelu karijeru sa njima.

Jovanka je, kako je kazala, otišla u zasluženu penziju, onda kada je osjetila i kada je to htjela. Sada je na mora.

- Iskreno, uživam, odmaram, živim u Baru sa partnerom, a i ušla sam u druge vode - ugostiteljstva. Provodim vrijeme sa ljudima koje volim i za koje nijesam imala vremena dok sam se bavila sportom i radim sve ono što nijesam radila dok sam trenirala.

Najviše mi je prijalo da budem sa porodicom. Trebalo mi je malo da se povučem. Prijalo mi je i što sam iz Podgorice došla u Bar, jer sam uvijek željela da živim na primorju. More i sve drugo dobro utiče na mene - kazala je Radičević.

I dalje je u treningu.

- Imam problem sa koljenom, ali svakodnevno treniram. Jer to mi je u krvi i to volim. Ispunjena sam, znam da sam uradila pravu stvar, oprostila sam se od sporta kada sam ja to htjela - poručila je Radičević.

Simić donio Melsungenu prvi trofej i uveo ga u Ligu šampiona

Povratak iz snova

Kada je 19. aprila prošle godine sa bolnom grimasom pao na pod, bilo je jasno da je Nebojša Simić doživio tešku povredu. Odjednom se istorijska sezona Melsungena pretvorila iz sna u košmar, jer se znalo da bez sjajnog Baranina tim ne može da ostane u igri za titulu u Bundesligi, niti da će biti kandidat za pehar u EHF Evropskoj ligi.

A kada se saznalo da je jedan od najboljih golmana na planeti pokidao prednji ukršteni ligament i da mu je pukao meniskus, znalo se da Crna Gora ne može da napravi iskorak na Evropskom prvenstvu. Bez „ministra odbrane“ su „lavovi“ završili na posljednjem mjestu u grupi i pali u drugi šesir pred žrijeb za baraž za Svjetsko prvenstvo, a za

Pehar u Evropskoj ligi je torta, MVP priznanje samo trešnjica na vrhu

Pobjede nad velikanima sa sjevera Njemačke, Flensburgom i Kilom, i to u komšijskom Hamburgu, donijele su Melsungenu prvi pehar u klupskoj istoriji. Simić je bio heroj, ali je još više za poštovanje što nije htio da napusti klub dok ne osvoji veliki trofej. „Ovo mi mnogo znači.

Došao sam u Melsungen prije devet godina i nismo osvojili ništa do sada. Imao sam mnogo ponuda, ali uvijek sam govorio: Ne, ne, ostajem ovdje. Osjećaj je 10 puta bolji, osjećam se fenomenalno kao moj omiljeni košarkaš Novicki koji je sa svojim timom jurio titulu i osvojio ju je uprkos

svemu. Čekali smo ovo devet godina, nismo više tužni tim, ovo je za moj klub, saigrače, za navijače, za Barbaru, za Martina koji nije više sa nama“, rekao je emotivni Simić nakon finala. MVP titula finalnog turnira mu znači mnogo, ali manje od trofeja.

rivala su dobili Sloveniju. Mjesec prije dvomeča sa dobro poznatim rivalom, Simić se vratio na teren i odmah počeo da pokazuje koliko je falio Melsungenu. Crnoj Gori nije mogao da pomogne da izbací Sloveniju, čime su izgubljene gotovo sve šanse da ova generacija zaigra na Olim-

pijskim igrama u Los Angelesu, ali je makar ispisao istoriju njemačkog kluba. Simić je prvo doveo Melsungen do finala Evropske lige, a onda zablistao na završnom turniru i kao MVP donio klubu iz Hesena prvi trofej ikada. I ne samo to - taj pehar je omogućio timu

da prvi put u istoriji zaigra u Ligi šampiona. Za sjajna izdanja je stigla nominacija za najboljeg golmana Evrope, iako je branio svega tri i po mjeseca. „Nisam mogao da zamislím da će se povratak pretvoriti u ovakvu priču. Vjerovao sam da mogu da

„Zlatna medalja je velika torta, a na njoj je kao trešnjica na vrhu ta MVP nagrada. Lijepo je biti najkorisniji igrač finalnog turnira, ali mi zlatna medalja znači sve. Mogao sam da živim bez nagrade, ali ne i bez zlatne medalje. Neću zaboraviti ovaj dan do kraja života“, poručio je 33-godišnji Baranin. Španac na klupi Melsungena, Roberto Garsija Parondo, bio je prezadovoljan izdanjima crnogor-

skog golmana.

„Nebo je bio veoma dobar, pogotovo protiv Flensburga, a onda i u finalu. I odbrana je odlično sarađivala sa njim. Svi znaju koliko je golman bitan u rukometu. Imao je mnogo ključnih odbrana na oba meča i on je jedan od razloga što smo osvojili trofej“, istakao je Parondo.

se vratim na teren, ali ne i da ćemo nakon tako teške sezone osvojiti trofej i izboriti Ligu šampiona“, rekao je Simić. Nominacija Evropske rukometne federacije za najboljeg golmana Evrope, u konkurenciji Danaca Emila Nilsena, Niklasa Landina i Kevina Melera, Njemca Andreasa Volfa i Srbina Dejana Milosavljeva, posebno mu znači. „Sama nominacija je velika stvar. To je potvrda da je prepoznato ono što sam uradio i uticaj koji sam imao u završnici sezone“, naglasio je Simić. Tokom rehabilitacije je izgubio više od 15 kilograma, što smatra jednim od ključnih poteza za uspješan povratak. „Kada čovjek ima volju, ništa nije teško. Imao sam cilj da smršam i da se što bolje pripremim za povratak na teren. Ispostavilo se da je to bila prava odluka“.

Osvrnuo se i na stanje u crnogorskom rukometu, te istakao da nedostaje mladih igrača koji bi mogli da naslijede sadašnju generaciju reprezentativaca. „Potrebno je više rada sa mladima, jača liga i više međunarodnih utakmica. To su stvari koje mogu pomoći razvoju novih igrača i budućnosti crnogorskog rukometa“, poručio je Simić. Kada je riječ o nastavku karijere, crnogorski golman planira da brani još najmanje pet do šest godina, dok mu je najveća želja da sa reprezentacijom ponovo izaberi nastup na velikom takmičenju. „Cilj mi je da vratimo Crnu Goru na veliku scenu, gdje i pripada“, zaključio je Simić.

Marija Vuković sa magičnih 198 centimetara

Let u rekord i nove snove

Kada atletičarka u trideset četvrtoj godini preleti magičnih 198 centimetara, to više nije samo priča o sportskom rezultatu. Marija Vuković je na mitingu „Filothei Women Gala“ u Atini prkosila gravitaciji, ali i svim onim sumnjama koje obično prate povratak nakon teških operacija. Možda bi neko pomislio da crnogorska kraljica visina pomjera sopstvene granice ciklično, na svakih pet ili šest godina, ali ovaj atinski let ima specifičnu težinu. Ovo je trijumf posloženog uma i savršeno spremnog tijela. Bajka koja poručuje svima koji su ikada posumnjali u sebe: najbolje tek dolazi.

Kada se spoje glava i tijelo, godine su samo broj

ŽIVIM SVOJ SAN

Opšti utisak je da skok od 198 cm nije bio samo fizički trzaj, već let kompletne Vaše ličnosti. Odakle crpите takvu energiju? - Izgleda da sam ušla u taj neki svoj prepoznatljiv ritam gdje na svakih pet-šest godina moram da pomjerim lične granice (smijeh). Iskreno se nadam da ovog puta neću ovoliko čekati na novi rekord! Ako tražite tajnu ovog uspjeha, ona leži u čistoj zahvalnosti što radim ono što najviše volim, što uživam u svakom momentu na zaletištu i što živim svoj san. Konačno su mi se sklopile sve kockice – glava i tijelo funkcionišu kao jedno. Samopouzdanje mi je na maksimumu i sada slobodno mogu reći: trideset četiri su nove dvadeset četiri! Osjećam se fantastično, vjerovatno zato što sam izdržala onda kada bi većina odustala.

Pored unutrašnjeg mira, ponovo se probudio onaj poznati crnogorski inat?

- Ima tu mješavine svega, i ogromnog motiva i tog prkosa. Ali ključ je u tome što sam se konačno rasteretila. Prestala sam da se opterećujem tuđim mišljenjima i počela sam jednostavno da uživam u skokovima. Moja najveća pokretačka snaga i amajlija je moj sestrčić Vuk. Otkako sam postala tetka, kao da me je zapljusnula neka kosmička energija i rezultati su eksplodirali. Pored njega, presudan je bio i ozbiljan rad na mentalnoj snazi sa psihologom nakon operacije. To me je podiglo. Kada na to nadovežete savršen odnos koji imam sa trenerom Dimitrisom, stvari same dolaze na svoje mjesto. Taj inat me je, zapravo, i održao da nikada ne dignem ruke od kraljice sportova. Živim po svom i dokazujem sebi da vjera pomjera planine. Ja sam živi dokaz za to.

Ova sezona miriše na dane kada ste harali Evropom. Ritam takmičenja je neumoljiv, šta Vas sve očekuje u narednom periodu?

- Nema stajanja, mašina je upaljena! Prva sljedeća stanica je Budimpešta Gold miting. Paralelno sa tim, čekam zvanične pozive za dva mitinga Dijamantske lige i iskreno se nadam da ću se naći u tom elitnom društvu. Glavne mete ove sezone su svakako Evropsko prvenstvo i Mediteranske igre, gdje želim da budem na vrhuncu. Takođe, trenutno se nalazim među top 8 atletičarki za prestižni Ultimate Championship koji se održava 13. septembra. Fokus je da zadržim tu poziciju i pokažem da mi je tu i mjesto. Ipak,

krajnji vidik je jasan - Olimpijske igre u Los Angelesu i ta magična cifra od dva metra. Sada osjećam da mi je ta visina bliža nego ikada. Ako se to ne desi do kraja ove sezone, cilj je da je preskočim u Americi, zdravlja samo da bude. Moja najveća želja je da, kada jednog dana završim priču na zaletištu, iza mog imena za sva vremena ostane zapisano: Marija Vuković - dva metra.

PRIPADAM SVJETSKOJ ELITI

Ipak, iza sjajnih rezultata stoji realnost koja nije nimalo laka. Već sedam godina ste u Atini, a pripreme za Los Angeles traže ozbiljna finansijska sredstva. Kako izgleda Vaša logistika?

- Moram da istaknem da su Atletski savez i Crnogorski olimpijski komitet bili moja stijenja. Podržavali su me i u trenucima kada rezultati nijesu bili sjajni i kada je bilo najteže, i na tome ću im vječno biti zahvalna. Ali, surovo je teško funkcionisati bez privatnih sponzora. Ovo je moj život i moj posao, a troškovi profesionalnog rada i života u Atini su ogromni. Pomoć Saveza i COK-a je dragocjena, ali ovo je ipak svakodnevno snalaženje i preživljavanje. Sa ovih 198 centimetara sam dokazala da i dalje pripadam samoj svjetskoj eliti - jasna je crnogorska šampionka.

Poruka je poslata, Marija sanja LA.

- Ja odlično znam gdje sam krenula. U Los Angelesu ću ponovo dokazati da vrijedim za sam vrh. Moja snaga su moja porodica, vjera i rudarski rad. Letvica je postavljena visoko, ali ja sam spremna da je preskočim – zaključila je Marija Vuković.

KSCG

nakon meča u „Topolici”. Bilo je planirano da u ovom „prozoru” u ekipi budu košarkaši iz NCAA - David Mirković, Luka Bogavac i Andrija Grbović, ali ih univerziteti nisu pustili. Košarkaški savez bi već sada morao da krene u pokušaj da pregovara sa njihovim univerzitetima da dođu makar za taj „prozor” krajem avgusta. „To su teme sa kojima muku muče mnogo veći savezi od nas. Nikog se ne odričemo, zvaće se igrači koji mogu da dođu. Imaće prioritet momci koji su izborili ovo i odradili sve kako bi trebalo. U kakvom god sastavu da budemo, borićemo se, ali smo daleko od favorita. Nismo mnogo ovih sedam dana razmišljali o tome šta će biti u drugoj fazi”, priznao je Mitrović.

Emir Hadžibegović je istakao da je problem bilo što su utakmice sa Portugalom i Rumunijom došle dosta vremena nakon klupske sezone.

„Srećan sam zbog tima, saigrača i stručnog štaba zbog onoga što smo postigli na ova dva meča i ranije, te što smo završili grupu kao prvi. Bilo je teže i napornije jer smo završili sezonu, odmarali 20 dana i onda opet počeli da treniramo”, napomenuo je Hadžibegović.

Jasno je da Crna Gora neće biti favorit protiv Španije, da je Gruzija jaka ako se odazovu svi, što je u avgustu moguće, ali niko ne može da zabrani bilo kome da mašta. Zato, „crveni”, maštajmo zajedno o Kataru.

„Crveni“, maštajmo zajedno o Kataru

Kada su počeli da „pljušte” kotkazi, kada su sa prvobitnog spiska redom otpadali američki studenti David Mirković, Luka Bogavac i Andrija Grbović, centri Marko Simonović i Bojan Dubljević, kao i Dino Radončić i Petar Popović, malo ko je smio da tvrdi da će košarkaši Crne Gore moći da se domognu druge faze kvalifikacija za Svjetsko prvenstvo. Veliki broj izostanaka, kao i oproštaji Nikole Vučevića, Vladimira Mihailovića, Niko-

le Ivanovića, Danila Nikolića i brojnih drugih, nisu davali razloga za optimizam. Selektor Zvezdan Mitrović je skupio ekipu momaka koji su htjeli da se odazovu i sa njima učinio ono što je djelovalo nemoguće - osvojio je 1. mjesto u grupi B i u novoformiranu grupu I prenosi velikih bodova.

„Crveni” su julski FIBA „prozor” otvorili pobjedom nad Portugalom u Matosinjošu (72:68), a onda u barskoj „Topolici” nadvisili i Rumuniju

(65:64). Time su kao prvoplasirani prošli kroz cilj, sa bodom više od Portugala i Grčke, koja je doživjela neočekivane poraze od Rumunije i ekipe sa Pirineja. Rezultati posljednja dva meča jasno oslikavaju da se Mitrovićev tim mučio u napadu, ali i da je igrao veoma požrtvovano u odbrani, što mu je i donijelo rezultat.

S obzirom na to da će iz novoformirane grupe I vizu za Katar obezbijediti tri selekcije, Crna Gora ima šansu, ali će biti jako

teško. Prva kreće Španija sa 11 bodova, Ukrajina i mi imamo po 10, a Portugal, Grčka i Gruzija po devet.

„Crveni” će na otvaranju druge faze 28. avgusta gostovati Gruziji, potom tri dana kasnije dočekuju Ukrajinu, 26. i 29. novembra dočekuju Španiju, odnosno gostuju Ukrajini, da bi 26. marta sljedeće godine dočekali Gruzine i 1. marta išli na Pirinejsko poluostrvo.

Po nekim kalkulacijama bi tri pobjede bile dovoljne za treće

uzastopno učešće na svjetskim prvenstvima, ali Mitrović još o tome ne razmišlja.

„Čestitke igračima i navijačima koji su nam pomogli kad smo ostali bez kiseonika, momci su dali posljednji atom snage. Ponosan sam što smo osvojili 1. mjesto u grupi, ali smo u drugoj fazi potpuni autsajderi. Svaka čast momcima, neki su završili sezonu prije 20 dana, neki prije tri-četiri mjeseca, a taj problem se vidio i kod ostalih reprezentacija, recimo Grčke koja je za-

redom izgubila dvije utakmice na kojima je bila izraziti favorit. Izvršni su bili zalaganje, borba i podrška sa tribina, koja nam je pomogla da izvučemo posljednje atome snage. Bilo je teško, vruće, bili su jako teški uslovi, ali smo odradili i više od plana. Još jednom hvala momcima, došli su i stvarno pokazali nisu sjajne igre, ali kapa dolje svima na borbenosti i želji. Još nismo gledali kakav je raspored u sljedećoj fazi, sada ćemo prvo da uživamo”, kazao je selektor

KSCG

Obilježen Olimpijski dan

Sport pripada svakom djetetu

Na terenima Sportskog centra „Morača“ u Podgorici obilježen je Olimpijski dan, tradicionalna manifestacija Crnogorskog olimpijskog komiteta koja je i ove godine okupila veliki broj djece, vrhunskih sportista, trenera, roditelja, volontera i prijatelja sporta. Učesnici su zajedno proslavili olimpijske vrijednosti kroz druženje, takmičenje i igru.

Uz Dušana Simonovića, predsjednika COK-a, događaju su prisustvovali predsjednik Crne Gore Jakov Milatović sa poro-

dicom, direktor Direktorata za sport u Ministarstvu sporta i mladih Zoran Jojić, sekretar Sekretarijata za sport Glavnog grada Podgorice Darko Nikčević, kao i brojni sadašnji i bivši olimpijci, treneri, sportski radnici i volonteri. Ovogodišnje obilježavanje Olimpijskog dana imalo je dodatnu simboliku, jer Crna Gora ove godine slavi dvije decenije obnove nezavisnosti. Predsjednik Crnogorskog olimpijskog komiteta Dušan Simonović je podsjetio da sport ne zna za granice, vjeru i

naciju već da poznaje samo poštovanje, fair play i zajedničke ciljeve: „Olimpijski dan je datum kada se podsjećamo zašto sport postoji i čemu nas uči. Uči nas da pobjeda ima vrijednost samo ako je poštena, da poraz nije kraj, nego poziv da budemo bolji i da zajedništvo nadmašuje svaki pojedinačni uspjeh. U Crnogorskom olimpijskom komitetu olimpizam shvatamo kao filozofiju života koja spaja tijelo, volju i um. Vjerujemo da je sport danas pitanje javnog zdravlja, jer društvo

u kojem se djeca kreću, igraju i odrastaju aktivno jeste zdravije, otpornije i sretnije društvo. Vjerujemo u društvo u kojem sport ne bira, već prihvata, štiti i oblikuje svako dijete, bez straha i bez prepreka.“ Simonović je zahvalio Vladi Crne Gore i Ministarstvu sporta i mladih, Sekretarijatu za sport Glavnog grada, olimpijskoj solidarnosti Međunarodnog olimpijskog komiteta i sponzorima COK-a, istakavši da je put ka Olimpijskim igrama u Los Angelesu

2028. godine već počeo. „Olimpijski dan je prilika da zastanemo i pogledamo šta je suština svega onoga čime se bavi Ministarstvo sporta i mladih. Možemo govoriti o politikama, o reformama, o infrastrukturi, ali prava mjera našeg rada su djeca na terenu. Danas, gledajući ovaj teren i ovu energiju, mislim da smo na dobrom putu. Pravi pokazatelj uspjeha jednog društva je koliko djece ima pristup sportu, koliko ih se bavi fizičkom aktivnošću i koliko ih kroz sport uči vrijednosti koje će im služiti cijeli život. Zajedno sa Crnogorskim olimpijskim komitetom, Glavnim gradom, savezima i klubovima radimo na tome da svako dijete u Crnoj Gori ima priliku da se bavi sportom, bez obzira gdje živi i odakle dolazi“, naglasio je Zoran Jojić, direktor Direktorata za sport u Ministarstvu sporta i mladih obračavajući se na početku događaja.

Sekretar Sekretarijata za sport Glavnog grada Podgorice Darko Nikčević naglasio je da Podgorica s ponosom nosi epitet grada sporta i grada mladih: „Posebno nam je zadovoljstvo što upravo na terenima Sportskog centra „Morača“ danas vidimo toliko djece, sportista i zaljubljenika u sport okupljenih oko vrijednosti koje promoviše olimpijski pokret – poštovanja, prijateljstva i izvrsnosti.“ Predsjednik Crne Gore Jakov Milatović obratio se najmlađim učesnicima, poručivši da sport gradi karakter jednako koliko i rezultate: „Sport nije samo takmičenje. Sport je put. Put na kojem učite da budete bolji, da poštujete svoje protivnike, da čuvate svoj tim, da vjerujete u

sebe i onda kada je teško. TALENTAT je veliki dar, ali talenat sam po sebi nije dovoljan. Talenat traži rad, traži karakter, traži odricanje, traži dane kada trenirate i onda kada vam se ne trenira. Naša je obaveza da sport bude dostupan svakom djetetu, ne samo onima koji već pobjeđuju, ne samo onima koji imaju najbolje uslove, već svakom djetetu koje želi da se igra, da raste, da trenira i da osjeti da pripada.“ Bogat sportski program okupio je djecu iz crnogorskih klubova u nizu demonstracija i takmičenja. Najmlađi su se okušali u štafetnoj trci, rukometu, fudbalu, odbojci, spajkbolu, subsoccer-u, teqballu, vuči konopca i drugim igrama, dok su pokazne demonstracije karatea,

džudoa, gimnastike i odbojke dodatno oživjele atmosferu na terenima. Djeca su se kroz igru družila, takmičila i upoznavala olimpijske vrijednosti: poštovanje, prijateljstvo i izvrsnost. U okviru obilježavanja Olimpijskog dana predstavljene su i aktivnosti u okviru Erasmus+ projekta ExerSafe, usmjerenog na stvaranje sigurnijeg, inkluzivnijeg i rodno osjetljivog okruženja za djevojčice i žene u sportu i rekreaciji. Tom prilikom partneri projekta iz Crne Gore, Francuske i Španije predstavili su besplatni online kurs namijenjen trenerima, sportskim organizacijama, fitness centrima i drugim sportskim radnicima, sa ciljem unaprijeđenja znanja o prevenciji uzne-

miravanja, rodnoj ravnopravnosti i stvaranju bezbjednih sportskih prostora za žene.

Rukometni klub Podgorica, Fudbalski klub Centar, Karate klub Mladost, Gimnastički klub Budućnost, Odbojkaški klub Net, Atletski klub Milenijum, Džudo klub Ippon i Tekvondo klub S3 su klubovi koji su dali poseban pečat ovogodišnjem izdanju Olimpijskog dana zajedno sa NVO CAMS, kroz učešće u demonstracijama i mini-takmičenjima.

Olimpijski dan, koji se širom svijeta obilježava 23. juna u znak sjećanja na osnivanje modernog olimpijskog pokreta, prilika je da se slavi sport kao univerzalni jezik mira, prijateljstva i međusobnog razumijevanja. U organizaciji Međunarodnog olimpijskog komiteta (MOK), ovaj dan se obilježava u više od 150 zemalja svijeta kroz različite aktivnosti koje uključuju sve uzraste i nivoe fizičke sposobnosti.

Ovogodišnja kampanja MOK-a nosi naziv „You Can Do This!

Let's Move“, sa ciljem da inspiriše ljude svih generacija da se pokrenu, izađu iz digitalne pa-

sivnosti i ponovo otkriju radost kretanja, kroz sport, igru, šetnju ili ples.

ExerSafe predstavljen sportskim organizacijama

U okviru obilježavanja Olimpijskog dana, predstavljen je i Erasmus+ projekat ExerSafe, koji ima za cilj stvaranje sigurnijeg, inkluzivnijeg i rodno osjetljivog okruženja za djevojčice i žene u sportu i rekreaciji. Predstavicima nacionalnih sportskih saveza, klubova, insti-

tucija i drugim zainteresovanim stranama predstavljeni su ciljevi projekta, kao i besplatni online edukativni kurs namijenjen trenerima, sportskim organizacijama, fitness centrima i drugim sportskim radnicima. Kurs pruža praktična znanja o prevenciji uznemiravanja, rodnoj rav-

nopravnosti i kreiranju sigurnih sportskih prostora za žene. Projekat ExerSafe realizuje se u partnerstvu Crnogorskog olimpijskog komiteta sa organizacijama Sport et Citoyenneté (Francuska), Sport Innovation Hub (Španija) i Healthy Life CF (Crna Gora). Tokom boravka u Podgorici partneri su održali i radni sastanak na kojem su usaglašene naredne aktivnosti projekta, uključujući pripremu pilot-faze u sportskim klubovima i fitness centrima u Crnoj Gori, unaprjeđenje online kursa i razvoj metodologije za primjenu standarda sigurnog i inkluzivnog sportskog okruženja. Više informacija o projektu dostupno je na ExerSafe.org.

Prijem kod predsjednika Jakova Milatovića

Dvadeset godina obnove nezavisnosti ispričano kroz crnogorski sport

Predsjednik Crne Gore, Jakov Milatović, ugostio je u Rezidenciji na Cetinju sportiste koji su u proteklih dvadeset godina predstavljali Crnu Goru na Olimpijskim i Paraolimpijskim igrama, kao i drugim velikim međunarodnim takmičenjima. Prijem je organizovan u saradnji sa Crnogorskim olimpijskim komitetom, u okviru programa obilježavanja dvije decenije od obnove crnogorske nezavisnosti.

U neformalnoj atmosferi dvorišta Rezidencije, predsjednik Milatović razgovarao je sa sportistima o njihovim iskustvima na najvećim svjetskim takmičenjima, o tome šta je značilo predstavljati Crnu Goru na velikoj sceni, o izazovima sa kojima se sportisti suočavaju između dva takmičenja i o budućnosti crnogorskog sporta. Centralni simbolični trenutak večeri bio je čin predaje zastave Crne Gore mladoj rukometašici Martini Knežević, kao zaloga za uspjeh budućih generacija sportista.

Predsjednik Milatović je tokom razgovora poručio da su sportisti u proteklih dvadeset godina postali jedan od najljepših simbola nezavisne Crne Gore, simbol upornosti, zajedništva i vjere da i mala država može stajati rame uz rame sa najvećima kada iza sebe ima ljude koji je predstavljaju časno, hrabro i dostojanstveno.

Predsjednik Crnogorskog olimpijskog komiteta Dušan Simonović naglasio je:

„Od prvih takmičenja 2006. do danas, crnogorski sportisti grade sportsku istoriju Crne Gore. Večerašnji susret je podsjetnik da iza svakog nastupa stoji lična priča o odricanju, upornosti i ponosu i da se dvadeset godina crnogorskog sporta najiskrenije može ispričati upravo ovako, u krugu ljudi koji su tu priču živjeli. Simboličan čin predaje zastave Martini Knežević, kao predstavnici mladih sportista, šalje poruku da ono što su ovi sportisti gradili dvadeset godina ne ostaje iza njih, nego ide dalje.“ Na prijemu su učestvovali sportisti čiji raspon karijera obuhvata cijeli period od obnove nezavisnosti do danas. Oni koji su nosili zastavu ispred cijelog svijeta i oni koji su je branili na borištu, u bazenu, na stazi i na parketu. Osvajači medalja, veterani sa tri olimpijska ciklusa iza sebe i mladi sportisti na početku karijere. Sportisti iz timskih i individualnih sportova, sa ljetnih i zimskih Igara. Svi zajedno, čine priču o dvadeset godina crnogorskog sporta na svjetskoj sceni.

Veljko Uskoković, vaterpolista i kapiten reprezentacije Crne Gore, nosio je zastavu na otvaranju Olimpijskih igara u Pekingu 2008, prvim Igrama na kojima je Crna Gora nastupila kao nezavisna država. Osvajač

je bronzane olimpijske medalje sa Igara u Sidneju 2000. i četiri medalje na Evropskim prvenstvima, uključujući zlato sa Crnom Gorom u Malagi 2008.

Sonja Barjaktarović, bivša golmanica ženske rukometne reprezentacije, bila je dio tima koji je na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. osvojio srebrnu medalju, jedinu olimpijsku medalju Crne Gore od obnove nezavisnosti. U finalu protiv Norveške imala je 16 odbrana i odbranjen sedmerac. Iste godine osvojila je i Evropsko prvenstvo sa reprezentacijom i Ligu šampiona sa Budućnošću.

Bojan Kosić, alpski skijaš iz Nikšića, bio je najmlađi crnogorski olimpijac ikad kada je sa 19 godina nosio zastavu na prvim Zimskim olimpijskim igrama sa Crnu Goru u Vancouveru 2010. Učestvovao je na šest Svjetskih prvenstava u alpskom skijanju.

Srđan Mrvaljević, džudista, vicešampion svijeta iz Pariza 2011. i trostruki olimpijac, nosio je zastavu u Londonu 2012. Osvojio je zlato na Mediteranskim igrama i Igrama malih zemalja Evrope, a karijeru je krunisao zlatom na Svjetskom veteranskom prvenstvu u Parizu 2025, nakon čega je osnovao Džudo klub Ippon u Nikšiću. Jelena Vujičić, alpska skijašica, nosila je zastavu Crne Gore na Zimskim olimpijskim igrama u Pjongčangu 2018. i Pekingu

2022, nastupivši na dva izdanja ZOI.

Milivoj Dukić, jedriličar u klasi ILCA 7, četvostruki je olimpijac sa najdužim kontinuitetom učešća na Igrama u individualnom sportu u istoriji crnogorskog sporta. Nosio je zastavu u Parizu 2024, gdje je ostvario svoj najbolji olimpijski plasman. Proglašen je za najboljeg sportistu Crne Gore za 2024. godinu.

Branislav Peković, alpski skijaš, nosio je zastavu Crne Gore na otvaranju Zimskih olimpijskih igara u Milanu 2026, gdje je u slalomu ostvario najbolji crnogorski rezultat u toj disciplini na ZOI ikad.

Filip Radović, para stonotenisar, osvajač je dvije bronzane medalje na Paraolimpijskim igrama u Tokiju 2020. i Parizu 2024, drugi igrač na svjetskoj rang listi u kategoriji S10 i sedmostruki najbolji crnogorski paraolimpijac. Njegova medalja iz Tokija bila je prva paraolimpijska medalja u istoriji Crne Gore.

Jovana Peković, džudistkinja iz Nikšića, učestvovala je na Olimpijskim igrama u Tokiju 2020. i osvajačica je bronzane medalje na Svjetskom kadetskom prvenstvu.

Bojana Gojković, bokserka iz Budve, prva je bokserka iz Crne Gore koja je nastupila na Olimpijskim igrama, u Parizu 2024. Šest puta zaredom pro-

glašavana je za najbolju mladu sportistkinju Crne Gore, a vlasnica je dva zlata na juniorskim i dva na omladinskim Evropskim prvenstvima, te srebrnih medalja na seniorskom EP i Mediteranskim igrama.

Andrea Berišaj, tekvondistkinja, proglašena je za najbolju sportistkinju Crne Gore za 2025. godinu. U posljednjih godinu dana osvojila je četiri bronzane medalje na seniorskim i mlađesenijskim Evropskim i Svjetskim prvenstvima, uključujući nedavnu bronzu na EP u Minhenu.

Martina Knežević, mlada rukometašica Budućnosti i kadetske reprezentacije Crne Gore, proglašena je za najbolju mladu sportistkinju Crne Gore za 2025. Osvojila je bronzu na Evropskom kadetskom prvenstvu u Podgorici, gdje je proglašena za najbolju igračicu turnira.

Predsjedniku Milatoviću simbolično je uručen i dio opreme olimpijskog tima Crne Gore za Olimpijske igre u Los Angelesu 2028. Sportisti su se saglasili da je ovakav vid susreta rijedak i dragocjen, jer im pruža priliku da svoja iskustva podijele u intimnijem okruženju i da razgovaraju o onome o čemu sportisti rijetko imaju priliku da govore: o životu između takmičenja, o povratku kući i o onome što bi promijenili za generacije koje dolaze.

KABINET PREDSEDNIKA

SAFE HARBOUR - sastanak održan u Frankfurtu

Predstavnici Crnogorskog olimpijskog komiteta učestvovali su na trećem projektnom sastanku SAFE HARBOUR, održanom 29. i 30. juna 2026. godine u Frankfurtu, u organizaciji EOC EU kancelarije i Njemačkog olimpijskog sportskog saveza (DOSB).

Prvog dana sastanka predstavljen je napredak na projektu, uključujući ažurirani GAP izvještaj i klasifikaciju bezbjednosnih pitanja. Posebna pažnja posvećena je izradi Evropskog okvira za odgovor (European

Response Framework) kroz tematske seminare i definisanje zajedničkih standarda u okviru radnog paketa 3, dok je drugi dio programa obuhvatio i diskusiju o uspostavljanju Evropske mreže za bezbjedan sport (European Network for Safe Sports).

Drugog dana održana je radionica posvećena nacionalnim strategijama, sa teorijskim okvirom i praktičnim sesijama izrade strategija, nakon čega je uslijedila razmjena dobrih praksi i izazova u oblasti zaštite

u sportu širom Evrope. Sastanak je zatvoren pregledom narednih koraka projekta. SAFE HARBOUR je projekat sufinansiran od strane Evropske komisije kroz program Erasmus+ 2024, čiji je cilj jačanje kapaciteta evropskog sportskog pokreta za

Po prvi put u istoriji, svaki sportista na Olimpijskim igrama imaće pravo na grant od 10.000 američkih dolara pod nazivom „Fit for the Future Olympian Grant“. Grant je uspostavljen kao podrška sportskoj karijeri ili tranziciji karijere olimpijaca. Prvi sportisti koji će imati koristi od ove inicijative biće olimpijci koji su nastupili na Zimskim olimpijskim igrama u Milano Cortini 2026. Fond od 140 miliona američkih dolara po olimpijadi izdvojen je za ovu namjenu, kako je saopštio predsjednik Komisije sportista Međunarodnog olimpijskog komiteta (MOK), Pau Gasol, tokom 146. zasjedanja MOK-a u Lozani, u Švajcarskoj.

Ovo je jedna od prvih mjera preduzetih u okviru strateškog okvira „Fit for the Future“, čiji je cilj pronalaženje novih i komplementarnih načina za pružanje podrške sportistima u njihovim dugoročnim sportskim nastojanjima ili u tranziciji karijere, a ovim novim fondom MOK odmah ispunjava svoju obavezu.

„O ovome se razgovaralo godinama i izuzetno sam ponosna

MOK uspostavlja grant „Fit for the Future Olympian“

što smo sada u mogućnosti da to sprovedemo“, izjavila je predsjednica MOK-a Kirsti Koventri. Grant je namijenjen isključivo olimpijcima i pravo na njega imaće svi sportisti koji su učestvovali na Olimpijskim igrama sa akreditacijom Aa, počev od Milano Kortine 2026. Učesnici Olimpijskih igara mladih (YOG) nemaju pravo na ovaj grant. Pravo imaju svi olimpijci, pod uslovom da nijesu počinili povredu antidoping pravila, niti prekršili Etički kodeks MOK-a, Uslove učešća ili

Olimpijsku povelju. MOK će sada raditi na mehanizmu za prijavu i isplatu granta, s ciljem da se proces prijave za Milano Kortinu 2026 otvori krajem ove godine, a da prve isplate budu izvršene u 2027. Grant „Fit for the Future Olympian“ dopunjuje postojeće programe podrške. Očekuje se da će oko 14.000 olimpijaca po olimpijadi imati pravo na grant od 10.000 američkih dolara za svako izdanje Olimpijskih igara na kojem nastupe. Grant će se isplaćivati kroz postojeće strukture naci-

onalnih olimpijskih komiteta. Ako se olimpijac odluči da se ne prijavi za ovaj grant, njegova sredstva ostaju u fondu za dobrobit budućih olimpijaca. Grant neće umanjiti niti uskratiti već postojeću podršku koju MOK pruža nacionalnim olimpijskim komitetima, međunarodnim sportskim federacijama, organizacionim komitetima Olimpijskih igara ili Olimpijskoj solidarnosti. Najavljujući grant, Pau Gasol je rekao: „Ovaj grant biće dostupan svakom olimpijcu. Ne samo osvajačima medalja. Ne samo sportistima iz određenih zemalja. Svakom olimpijcu. Jer, iako je put svakog sportiste različit, svaki olimpijac je podnio žrtve da bi stigao na olimpijsku scenu. Godine posvećenosti. Godine napornog rada. Godine vjere u san. Ovo nijesu nagradna sredstva. Riječ je o priznanju puta i posvećenosti koje su potrebne da bi neko postao olimpijac. Riječ je i o tome da je svaki olimpijac dio naše olimpijske zajednice i o odavanju počasti onima koji su došli prije nas i utrljali put, kako bi sadašnje i buduće generacije olimpijaca mogle imati koristi.“

Delegacija COK-a učestvovala u radu 55. Generalne skupštine Evropskih komiteta

Dvodnevna Generalna skupština Evropskih olimpijskih komiteta (EOK), održana 12. i 13. juna u Budimpešti, okupila je predstavnike evropskih nacionalnih olimpijskih komiteta oko ključnih tema olimpijskog pokreta, među kojima su pripreme za IV Evropske igre u Istanbulu 2027. godine, osvrt na Zimske olimpijske igre Milano Cortina 2026, izvještaji 11 komisija EOK-a, kao i izvještaji Međunarodnog olimpijskog komiteta (MOK) i Asocijacije nacionalnih olimpijskih komiteta (ANOK). Skupštini su, ispred Crnogorskog olimpijskog komiteta, prisustvovali predsjednik Dušan Simonović i zamjenica generalnog sekretara Maja Peković.

Tokom Skupštine, Izvršni odbor EOK-a podržao je kandidaturu predsjednika EOK-a Spirosa Kapralosa za predsjednika Asocijacije nacionalnih olimpijskih komiteta (ANOK). Izbori će se održati na Generalnoj skupštini ANOK-a u decembru u Hong Kongu. Prvog dana, uoči obilježavanja godinu dana od početka Igara 16. juna, Organizacioni komitet IV Evropskih igara Istanbul 2027 predstavio je evropskim nacionalnim olimpijskim komitetima napredak u pripremama, dok je predsjednik EOK-a Spiros Kapralos naglasio sve veći značaj najvažnijeg evropskog multisportskog događaja. Izvršni direktor Istanbula 2027 i članovi njegovog tima predstavili su detaljan izvještaj o pripremama i upoznali nacionalne olimpijske komitete sa ključnim datumima tokom naredne godine, počevši od Seminara šefova misija, koji će biti održan od 29. juna

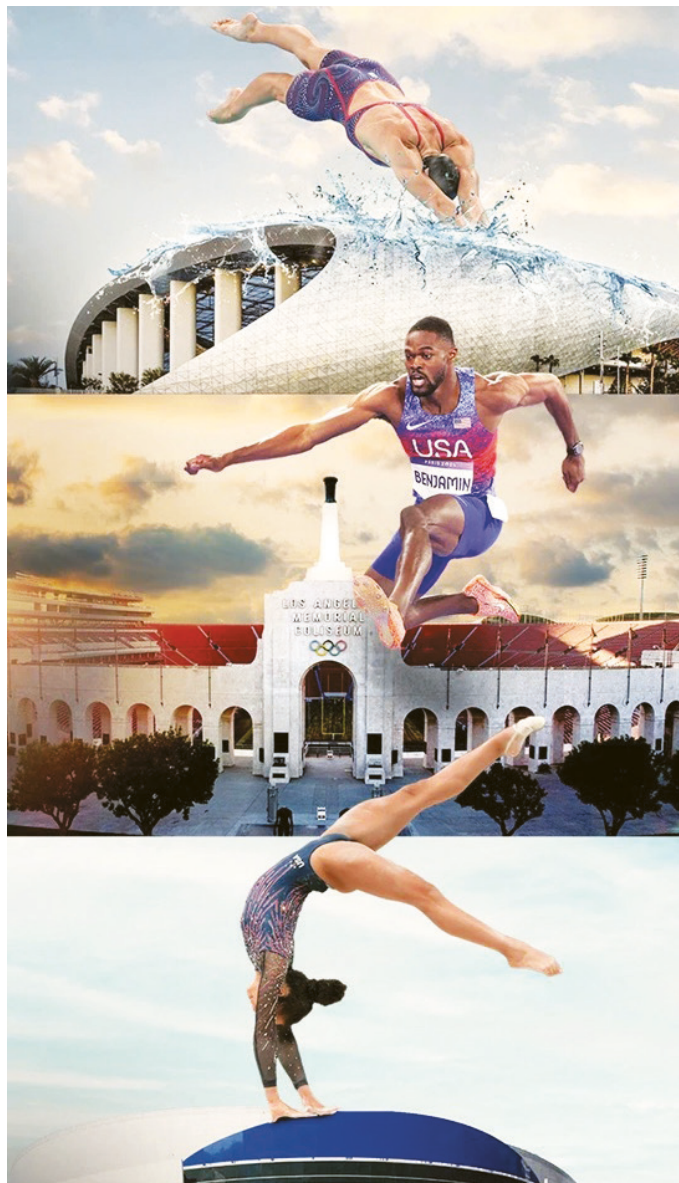
do 2. jula. U izvještaju su predstavljeni sportski program i planovi za borilišta, pri čemu će biti ponuđen najveći broj mjesta za olimpijske kvalifikacije u istoriji Evropskih igara. Predsjednik Kapralos je istakao da će naredna godina biti presudna kako bi Istanbul 2027 ostvario svoj puni potencijal i nadogradio rastući zamah Evropskih igara. Ocijenio je da su Evropske igre danas ustanovljen i sve značajniji događaj, koji nudi važne kvalifikacione puteve u velikom broju olimpijskih sportova i, kroz saradnju sa Evropskom radiodifuznom unijom (EBU) i emiterima partnerima, obezbjeđuje snažnu besplatnu televizijsku pokrivenost širom kontinenta. Naglasio je da, sa godinu dana do početka, vrijeme postaje ključno i da postoji stvarna hitnost u radu organizatora. Prije predstavljanja izvještaja Istanbula 2027, nakon pozdravnih govora mađarskih

domaćina, predsjednice Međunarodnog olimpijskog komiteta Kirsti Koventri i predsjednika EOK-a Kapralosa, generalni sekretar EOK-a Karlo Mornati, blagajnik Peter Menel i izvršni direktor Jan Leman upoznali su delegate sa aktuelnim aktivnostima Evropskih olimpijskih komiteta. Generalna sekretarka ANOK-a Gunila Lindberg i direktor za odnose sa nacionalnim olimpijskim komitetima, Olimpijsku solidarnost i program Olympism 365 pri MOK-u Džejms Maklaud predstavili su informacije o saradnji svojih organizacija sa EOK-om i evropskim nacionalnim olimpijskim komitetima. Obraćajući se delegatima po prvi put od izbora 2025. godine, predsjednica MOK-a Kirsti Koventri pohvalila je trajnu i središnju ulogu Evrope u olimpijskom pokretu i njen doprinos podizanju standarda u oblastima poput pred-

stavljanja sportista, zaštite, rodne ravnopravnosti, održivosti i dobrog upravljanja. Delegatima su se na otvaranju obratili i predsjednik Mađarskog olimpijskog komiteta Žolt Đulaj, gradonačelnik Budimpešte Gergelj Karačoni i ministar unutrašnjih poslova Mađarske Gabor Pošfai, potvrđujući snagu evropskog olimpijskog pokreta. Drugog dana, nakon dodjele EOK Laurel nagrade istaknutim predstavnicima evropskog sporta, predstavljene su pripreme za dva Evropska olimpijska festivala mladih u 2027. godini, zimsko izdanje u Brašovu (Rumunija) i ljetnje u Linjano Sabjadoru (Italija), te izvještaji komisija EOK-a usklađeni sa Strateškom agendom 2030. Predstavljen je i napredak u organizaciji Igara malih zemalja Evrope - Monako 2027. Naredna, 56. Generalna skupština EOK-a biće održana u Istanbulu 15. juna 2027. godine.

U prvoj fazi prodato četiri miliona ulaznica za OI

OLYMPICS.COM

Ljubitelji sporta širom svijeta kupili su više od četiri miliona ulaznica tokom prve faze prodaje za Olimpijske igre LA28 u aprilu, potvrđujući ogromno globalno interesovanje za Igre i ostvarivši istorijsku prekretnicu više od dvije godine prije njihovog početka. Nastavljajući taj zamah, uključujući dosad nezabilježenu preprodaju za lokalno stanovništvo, tokom koje su stotine hiljada ulaznica po cijeni od 28 dolara završile u rukama stanovnika područja Los Anđelesa i Oklahoma Sitija, otvorene su prijave za naredno izvlačenje ulaznica za LA28, pružajući navijačima širom svijeta priliku da učestvuju u narednoj fazi prodaje ovog ljeta.

Druga faza prodaje (Drop 2) počinje u avgustu i pruža novu priliku svima koji se nisu registrovali, nису bili izabrani u prvoj fazi prodaje ili nису kupili maksimalan dozvoljeni broj olimpijskih ulaznica da obezbijede svoje mjesto na, kako organizatori navode, najiščekivanijim Igrama jedne generacije. U drugoj fazi biće ponuđen obnovljeni kontingent ulaznica za sve olimpijske spor-

tove, u različitim cjenovnim kategorijama.

„Odziv na našu prvu prodaju bio je ništa manje nego istorijski. Navijači iz blizine i iz cijelog svijeta jasno su poručili - svijet želi da bude dio Igara LA28”, rekao je izvršni direktor Organizacionog odbora LA28 Rejnold Huver.

„Uspjeh prve faze nije samo pitanje dobrog zamaha - on odražava posvećenost LA28 organizaciji finansijski odgovornog događaja koji će ostaviti trajno nasljeđe Los Anđelesa i njegovim zajednicama”. U prvoj fazi prodaje (Drop 1) 95 odsto svih ulaznica čija je cijena bila ispod 100 dolara prodato je tokom preprodaje za stanovnike Los Anđelesa i Oklahoma Sitija. Oko pola miliona ulaznica po cijeni od 28 dolara kupili su lokalni stanovnici tokom te preprodaje. Ulaznice za ženske olimpijske discipline bile su traženije od muških - rasprodato je 93 odsto ponuđenih ulaznica za ženske, u odnosu na 88 odsto za muške discipline tokom istorijske prve faze prodaje. Ulaznice su prodane u 85 država, kao i u svih 50 saveznih država SAD i američkim teritorijama, a najveća među-

narodna prodaja ostvarena je u Velikoj Britaniji, Kanadi, Meksiku i Japanu.

Gotovo sve raspoložive ulaznice za fudbalske utakmice na sedam stadiona širom SAD prodane su u prvoj fazi, što potvrđuje veliko interesovanje za Igre širom Amerike. Umjetnička gimnastika imala je najbržu rasprodaju dostupnih ulaznica u prvoj fazi.

Valley Zone, koja obuhvata basket 3x3, BMX slobodni stil, BMX trke, moderni petoboj i skejtbording, ostvarila je najveći procenat prodatih ulaznica među svojim sportovima. Za fleg fudbal, lakros, softbol i skvoš, nove sportove u programu LA28, prodan je kompletan raspoloživi kontingent ulaznica.

Druga faza prodaje počinje u avgustu, a navijači su obavezni da se registruju na Tickets.LA28.org.

Potrebno je da se navijači registruju samo jednom kako bi bili uključeni u sva buduća izvlačenja za olimpijske ulaznice LA28, a automatski će biti uključeni i u izvlačenja za Paraolimpijske igre kada prodaja tih ulaznica počne 2027. godine.

Oni koji su se već registrovali

za preprodaju za stanovnike Los Anđelesa i Oklahoma Sitija ili za prvu fazu prodaje, a nису nasumično izabrani ili nису kupili maksimalan dozvoljeni broj olimpijskih ulaznica, biće automatski uključeni u izvlačenje za drugu fazu prodaje i sve naredne faze, te nije potrebno da se ponovo registruju.

Do 22. jula navijači iz cijelog svijeta mogu da se registruju za izvlačenje ulaznica LA28 putem zvaničnog sajta.

Oni koji budu nasumično izabrani dobiće e-mail sa tačnim datumom, vremenom i trajanjem termina u kojem će moći da kupe ulaznice u drugoj fazi prodaje.

Svaki kupac može da kupi do 12 ulaznica za olimpijska takmičenja, kao i do 12 ulaznica za fudbalski turnir, koje se ne računaju u opšti limit od 12 olimpijskih ulaznica.

Za ceremonije otvaranja i zatvaranja važi ograničenje od četiri ulaznice po kupcu, a i one se računaju u ukupni limit od 12 olimpijskih ulaznica. Maksimalan broj olimpijskih ulaznica koje jedan kupac može da kupi sabira se kroz sve preprodaje i faze prodaje LA28.

OLYMPICS.COM

LA28 traži 60.000 volontera

Šansa i za državljane Crne Gore

Tačno dvije godine prije početka Olimpijskih igara u Los Anđelesu, 14. jula, počće prijave za volontere. Ljubitelji sporta iz cijelog svijeta, pa i Crne Gore, pozvani su da se prijave i postanu dio volonterskog tima LA28, koji će iz sjenke pokretati najveći sportski događaj na svijetu.

„Dok navijači pune tribine, a sportisti izlaze na najveću svjetSKU scenu, iza svakog događaja, svakog borilišta i svakog nezaboravnog trenutka nalazi se volonteri tim LA28”, rekao je izvršni direktor Organizacionog odbora LA28 Rejnold Huver.

„Volonteri su okosnica Olimpijskih i Paraolimpijskih igara. Oni su prijateljsko lice koje dočekuje svijet, stvara nezaboravna iskustva i oživljava olimpijski i paraolimpijski duh. Njihova energija i posvećenost pomoći će da Igre LA28 ostave poseban utisak na sportiste, navijače i zajednice širom regiona”.

Volonterski tim LA28 brojaće oko 60.000 ljudi, koji će imati ključnu ulogu tokom održavanja Olimpijskih i Paraolimpijskih igara. Volonterski period za Olimpijske igre trajeće od marta do avgusta 2028, dok će

za Paraolimpijske igre biti od avgusta do septembra. Svaki volonter moraće da odradi najmanje 10 smjena tokom jednog od ta dva perioda.

Volonterski poslovi obuhvataće širok spektar zadataka - od dočeka i usmjeravanja gledalaca i sportista do specijalizovanih uloga, poput pružanja medicinske pomoći ili prevodilačkih usluga.

Većina volonterskih mjesta biće na širem području Los Anđelesa, ali će volonteri biti potrebni i za olimpijska takmičenja koja će se održavati u drugim američkim gradovima, uključujući Oklahoma Siti, Njujork, Kolambus, Nešvil, Sent Luis, San Hose i San Dijego.

Prilikom prijave kandidati će navesti željenu lokaciju, kao i posebne vještine koje bi ih mogle kvalifikovati za specijalizovane volonterske uloge.

Volonterski program LA28, pokrenut je 2025. godine i nudi dva načina za uključivanje - volontiranje u lokalnoj zajednici prije Igara ili tokom samih OI. Od tada su LA28 i Delta Air Lines, u saradnji sa lokalnim neprofitnim organizacijama, organizovali više od 25 volonterskih akcija širom područja Los Anđelesa, uključujući čišćenje plaža, ulica i pješačkih staza, obnovu prirodnih staništa i pakovanje svježe hrane za građane kojima je pomoć potrebna.

Program će biti nastavljen i u narednom periodu, uporedo

LA KOLOSEUM

Mitsko zdanje američkog sporta

Los Angeles će treći put biti domaćin OI, a dva kulturna zdanja će ući u istoriju kao prva koja će biti poprišta olimpijskih nadmetanja - Memorijalni koloseum Los Anđelesa i „Rouz boul”, koji će biti domaći atletskih, odnosno fudbalskih nadmetanja.

LA Koloseum je ponos i mitsko izdanje američkog sporta. Odlučeno je da se sagradi 1921. godine u znak sjećanja na veterane Prvog svjetskog rata

iz Los Anđelesa, a otvoren je 1923. i od početka je služio za tim u američkom fudbalu Univerziteta Južna Kalifornija (na kojem je decenijama kasnije studirao Nikola Vučević).

Na njemu su otvorene Olimpijske igre 1932. i 1984. godine, a 2028. će otvaranje biti na Koloseumu i „SoFi stadionu” u Inglewoodu, pored Grada anđela, dok će zatvaranje biti na 105 godina starom zdanju.

Dan prije otvaranja Igara 1984,

Koloseum je dobio status nacionalnog istorijskog spomenika, kao tada tek drugo, a sada jedno od osam sportskih zdanja kojima je priznata takva važnost.

Na kulturnom stadionu, koji je od 1934. do 1964. godine imao kapacitet preko 100.000 gledalaca (sada je smanjen na 77.500 nakon jednog od brojnih renoviranja), NFL tim Los Angeles Ramsa su bili domaćini od 1946. do 1979, a onda

opet od 2016. do 2019. Sa kapacitetom od 93.607 mjesta iz 2016. i 2017. godine je najveći stadion na kojem su se ikada igrale utakmice u najjačoj ligi u američkom fudbalu.

Pored Koloseuma se od 1959. do 2016. nalazila i dvorana „LA Memorijal”, u kojoj su između ostalih igrali i LA Lejkersi i LA Klipersi, ali je srušena kako bi se sagradio „BMO stadion” gdje igra Los Angeles FC. Prva utakmica je odigrana 6.

OLYMPICS.COM

oktobra 1923. godine, kada su se sastali USC i Univerzitet Pomona, a osim što je bio domaćin OI, tokmo prethodnih

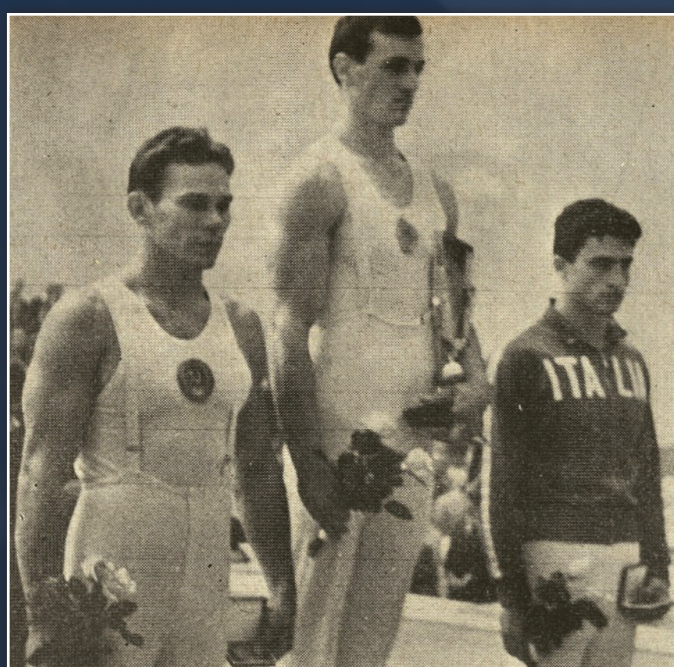
decenija su se na njemu igrale i bejzbol utakmice, vozile NASCAR trke, održavali brojni koncerti i festivali...

Olimpijski heroj - **MIROSLAV CERAR**

Zlatni konjanik iz Ljubljane

Pod krošnjama subotičkog parka „Mini Jugoslavija“ 20. maja 2025. godine svoje mjesto pronašla je spomen-bista Miroslava Cerara. Svečanost otkrivanja nije propustio ni legendarni Ljubljčanin. On, koji je nekada govorio da je slava „spomenik sa brzim nogama“, stao je naspram svog poprsja izlivenog u bronzi.

U 86. godini, i dalje markantno vitak kao da je upravo završio vježbu, bistrog uma i vidno emotivan, vratio je film u zlatne godine. „U to doba treniralo se sa mnogo ljubavi i uzajamne podrške, ali bez savremene opreme koju danas imamo. Bilo je to vrijeme čistog amaterizma. Vježbalo se svaki dan, živjelo se za gimnastiku i jedva smo čekali da se nađemo u sali“. Govoreći o liku i djelu dvostrukog olimpijskog šampiona, njegov nekadašnji nasljednik u jugoslovenskom dresu, Subotičanin Zoran Ivanović, nije skrivao divljenje: „Sa ponosom mogu da kažem da je on meni bio uzor u svemu - u sportu pogotovo, a kasnije i u životu. Takva sportska veličina zaslužuje najmanje ovo što mu je danas ovdje priređeno“. Protok vremena i novonastale granice nisu izbljedili sjećanje na jedno od najvećih imena u istoriji jugoslovenskog sporta, niti umanjili

poštovanje prema čovjeku koji je postao sinonim za eleganciju i dominaciju na konju s hvataljkama. „Zlatni konjanik iz Ljubljane“ ponovo je, makar nakratko, oživio duh epohe zajedništva, u kojoj su se medalje kovale strašću i spartanskom posvećenošću.

BUĐENJE VOLJE

Miroslav Cerar rođen je 28. oktobra 1939. godine u Ljubljani, nepuna dva mjeseca nakon što su njemački tenkovi u Poljskoj pokrenuli vjor Drugog svjetskog rata. Ratni užas osjetio je rano i bolno: otac Ivan, mornarički oficir, proveo je četiri godine u paklu koncentracionog

logora Dahau. Za to vrijeme, Miroslav je rano djetinjstvo provodio u Turjaku, kod porodice majke Pavle, rođene Šuštarčič. Slabašan, suvonjav i bolešljiv, dječak je bio sušta suprotnost svojim stasitim ujacima, nekadašnjim „sokolovima“. Po završetku rata i povratku porodice u Ljubljanu, na časovima fiskeulture redovno je stojao po strani. Sve do jednog dana u trećem razredu kada ga je učitelj, u najboljoj namjeri, prozvao da vježba. Miroslav nije uspio da izvede ni najjednostavniji element. Podsmijeh vršnjaka duboko ga je posramio, ali i probudio prkos.

Već sutradan zakucio je na vrata Narodnog doma. Tamo su, pod budnim okom trenera Tomaža Savnika, vježbali najmlađi gimnastičari Društva za tjelesnu vježbu Partizan. Primili su ga, a dječak je uzvratio fanatičnim radom. Blijedo lice dobilo je boju, slabašni mišići su očvrslili, a urođena upornost došla do izražaja.

„Jednog dana će postati dobar gimnastičar, možda i šampion“, kazao je za njega Savnik. Prognoza je brzo počela da se ostvaruje: sa dvanaest godina postao je pionirski prvak Ljubljane. Narodni dom mu je postavio temelj. „To je bila prava škola života. Tada smo naučili pravo držanje, eleganciju, disciplinu“, sa sjetom će reći mnogo decenija kasnije. Gimnastika će mu dati sve - čak i životnu saputnicu Zdenku, koju je upoznao kao trinaestogodišnjak, pod svodovima sale za vježbanje.

LEKCIJA IZ VJEČNOG GRADA

Sa 15 godina prvi put se okitio titulom omladinskog šampiona Jugoslavije u višeboju. Uoči šampionata sljedeće, 1956. godine,

doživio je težu povredu ruke. Ljekar je insistirao na gipsu. „Pobjegao sam kući, gdje sam cijelu noć masirao ruku, grijao je i sam liječio. Po dolasku u Maribor nikome nisam ništa govorio. Kada sam počeo da se takmičim bilo je teško. Stegao sam zube, izdržao do kraja i - pobijedio“. Tako se čeličio plemeniti sportski gen. Već naredne sezone prvi put je slavio na državnom seniorskom prvenstvu. Bio je red na ostatak planete. Debitovao je na Svjetskom šampionatu 1958. godine u Moskvi. Na konju sa hvataljkama - spravi na kojoj je njegova geometrijska preciznost najviše dolazila do izražaja - Miroslav je uzeo bronzu. „Iako jedan od najmlađih po godinama, u Moskvi je vježbao kao veteran“, pisao je beogradski Sport u broju od 14. jula 1958, uz napomenu: „Poslije 1936. godine, Cerar je prvi gimnastičar koji je Jugoslaviji donio medalju i to na konju, u najoštrijoj konkurenciji koja je ikada bila na svjetskim šampionatima i olimpijskim igrama. ... Šampionat je bio krupan korak ka društvu najboljih.“ Ipak, put ka Olimpi podrazumijevao je i bolna otrežnjenja. Na Olimpijskim igrama u Rimu 1960. godine, na turniru na kojem je dominirao sovjetski as Boris Šaklin sa četiri zlata, Cerar je morao da se zadovolji neahvalnim po-

cijama tik uz pobjedničko postolje. Sa jugoslovenskom reprezentacijom završio je kao deveti, u višeboju je bio osmi, a na razboju peti. Na svojoj udarnoj spravi, konju s hvataljkama, nakon neočekivanog kiksa, zauzeo je sedmo mjesto. „Grešku može da napravi svako. Bio sam umoran i nedovoljno koncentrisan“, bio je iskren nakon takmičenja. Ljestvica očekivanja u domovini bila je podignuta visoko. „Cerar je u ukupnom plasmu zauzeo tek osmo mjesto“, razočarano je pisala Borba, glasilo Socijalističkog saveza radnog naroda Jugoslavije. Na teži način, usvojio je lekciju. „Odavno sam ubijedio sebe: biće uspjeha i neuspjeha. Radovaćeš se uspjehu, ali neuspjeh nećeš doživljavati kao tragediju.“

ŠAMPION I DŽENTLMEN

Očeličene volje, na Evropskom prvenstvu 1961. godine u Luksemburgu pomeo je konkurenciju: pokupio je zlata u višeboju, na konju s hvataljkama, krugovima i razboju. Čak ni činjenica da na šampionatu nije nastupio Šaklin nije mogla da umanjiti vanserijski uspjeh. Cerar je ostao čvrsto na zemlji, gledajući daleko ispred sebe:

„Sve je tempirano za Olimpijske igre“, kazao je za Sport i svet po povratku u domovinu. Veliki Šaklin se vratio na scenu već na Svjetskom prvenstvu 1962. u Pragu, ali su se karte u vrhu već uveliko miješale. Iako je uzeo četiri medalje, Sovjet u Pragu nije osjetio slast zlata - izdvojili su se novi višebojski prvaci Jurij Titov i Japanac Jukio Endo. U zaoštreno konkurenciji, Miroslav je potvrdio klasu uzevši svjetska zlata na konju s hvataljkama i razboju. Uslijedio je Beograd 1963. godine i Evropsko prvenstvo u Hali 1 Beogradskog sajma, gdje je Cerar odbranio sva četiri zlata iz Luksemburga. Možda i važnije: pokazao je da je sportista od glave do pete. U dramatičnoj završnici takmičenja, njegova posljednja vježba bila je na konju s hvataljkama. Bio je to ples po ivici

savršenstva koji je publiku ostavio bez daha. Ne u potpunosti i sudije, mada je visoka ocjena 9.850 bila dovoljna za lidersku poziciju. Dvoranom je nekoliko minuta odjekivala zaglušujuća buka: navijači su protestovali tražeći maksimalnu desetku, i to baš u trenutku kada je na borilište trebalo da izađe Šaklin, jedini čovjek koji je mogao da ugrozi domaćeg miljenika. Uvidjevši da sovjetski as ne može da vježba u takvoj atmosferi, Miroslav je napravio potez za istoriju: izašao je

pred publiku sa uzdignutim rukama i džentlmenki zamolio za tišinu kako bi se velikom rivalu omogućio nastup.

Gledaoci su ga poslušali. Šaklin je izveo vježbu, ali je višebojsko zlato na kraju, za svega 0,10 dijelova boda, potpuno zaslužno pripalo velikom Miroslavu.

ZLATNI OLIMPIJSKI KONJANIK

Na otvaranju Olimpijskih igara 10. oktobra 1964. godine na Nacionalnom stadionu u Tokiju pripala mu je čast da nosi zastavu Jugoslavije. Istu onu trobojku koja će se 12 dana kasnije izdignuti iznad svih ostalih u Metropolitenskoj dvorani, nakon vanserijskog nadmetanja na konju s hvataljkama. Prvo mjesto iz kvalifikacija Miroslav je autoritativno potvrdio u velikom finalu, u kojem su obje njegove vježbe ocijenjene kao najbolje (9.725 i 9.800).

Bila je to prva zlatna medalja u gimnastici za Jugoslaviju nakon 1928. i dostignuća slavnog sunarodnika Leona Štukelja.

„Šta da kažem? Sve sam rekao na spravi. Veoma sam zadovoljan“, skromno je izjavio neposredno nakon proglašenja najboljih. Imao je još šta da kaže u Tokiju.

Dan kasnije, emotivno ispražnjen ali i dalje gladan uspjeha, osvojio je bronzano odličje na vratilu.

Bio je to direktan trijumf njegove filozofije: beskompromisni pristup i izvođenje najtežih elemenata nekada su dovodili do bolnih padova, ali ga je hrabrost ovoga puta usmjerila ka olimpijskim podijumima.

TRIJUMFALNI SILAZAK SA SCENE

U periodu između dvaju igara svoju kolekciju je obogatio sa dva evropska srebra, ali i svjetskim zlatom

u omiljenoj disciplini.

Uporedo sa sportskim podvizima, oformio je porodicu i završio Pravni fakultet. Nastavio je fanatično da vježba.

Za Olimpijske igre u Meksiko Siti 1968. godine pripremao se u spartanskim uslovima na planini Mangart, izolovan u kolibi na preko 2.000 metara nadmorske visine. Na taj način se, daleko od očiju javnosti, prilagođavao na rijedak vazduh i specifične klimatske uslove koji su ga čekali u Sjevernoj Americi. Trud se isplatio: ponovo je pokorio planetu i bio najbolje ocijenjeni olimpijac na konju s hvataljkama.

„Odbranio je zlato na efektnan, virtuozan način. Onako kako to samo on zna, simpatični i skromni sportista koji, i kada ostvari najveće majstorstvo, želi uvijek da učini nešto još bolje – i uvijek još bolje“, pisao je beogradski Sport. Ipak, već po slijetanju na ljubljanski aerodrom, Cerar nije dozvolio da ga novi istorijski uspjeh opije. Umjesto lovorika, prst je upro u bolnu realnost i javno upozorio na ono što ga je godinama tišilo: „Sve reprezentacije svijeta rade pod znatno boljim uslovima.“

Bio je planetarno popularan, obožavan i čak devet puta biran za najboljeg sportistu Jugoslavije u prestižnoj anketi zagrebačkih Sportskih novosti. No, to priznanje imalo je i svoje naličje - uslovi i dalje nijesu pratili vanserijske rezultate koje je donosio domovini.

Naslućivao se kraj puta. Višegodišnji problemi s povredama polako su dolazili na naplatu, a biologija je neumoljivo radila svoje.

Za posljednju stanicu odabrao je rodnu Ljubljanu.

Na Svjetskom prvenstvu u Tivoliju, nedaleko od Narodnog doma gdje je dvije decenije ranije započeo gimnastički put, pred svojim ljudima nije omanuo.

Izveo je završnu bravuru: nadmašio je konkurenciju na spravi koja ga je proslavila. Imao je tada 31 godinu i bio je čitavu deceniju stariji od srebrnog Japanca Eiza Kenmocu i bronzanog Sovjeta Viktora Klimenka. Nakon tog trijumfa, na samom vrhu, odlučio je da je dosta.

„Svemu jednom dođe kraj. Vrijeme prolazi, stari se. Sem toga, tu su moje povrede: meniskus, rame, šaka“. Nije želio da produžava karijeru samo da bi bio prisutan na borilištima.

„Nikada mi nije bilo svejedno kako ću se plasirati na nekom takmičenju, a najmanje u ovom trenutku, na kraju karijere. Cijelog života sam se pošteno odnosio prema treningu i nastupu, pa to činim i sada“.

Uzalud su ga sa svih strana nagovarali da se predomisli.

BESMRTNIK

Tri godine kasnije, posvetio se advokatskoj karijeri. Nije bio zaboravljen. Međunarodni olimpijski komitet odlikovao ga je 1984. godine srebrnim olimpijskim ordenom. Nakon osamostaljenja Slovenije, aktivno je učestvovao u osnivanju i organi-

zovanju tamošnje olimpijske organizacije.

Na samom kraju vijeka, 1999. godine, njegovo ime je trajno uklesano među gimnastičke besmrtnike - primljen je u Međunarodnu kuću slavnih. „Miroslav Cerar je bio prepoznat širom svijeta po svom majstorstvu na konju s hvataljkama“, stajalo je u zvaničnom obrazloženju.

Iza svih tih priznanja, ostajala je čista, asketska filozofija gimnastičkog perfekcionista, koju je sam sazeo u jednom od nedavnih intervjua:

„Vjerovatno najčešće pitanje vezano je za to koji mi je događaj najviše ostao u sjećanju ili koji mi uspjeh najviše znači. Često sam se našao u dilemi, jer sam imao drugačiji stav prema rezultatima od mnogih drugih. Više me zanimala izvođenje vježbi nego pobjede“.

COK dio programa „Train-the-Trainers – Safeguarding Essentials“

Maja Peković, zamjenica Generalnog sekretara COK-a i sertifikovana službenica za bezbjednost u sportu Međunarodnog olimpijskog komiteta (IOC certified safeguarding officer) boravila je u Lozani, gdje je u Olimpijskoj kući, sjedištu Međunarodnog olimpijskog

komiteta, 16. juna 2026. godine pohađala program „Train-the-Trainers – Safeguarding Essentials“ namijenjen kontakt osobama nacionalnih olimpijskih komiteta za oblast zaštite i bezbjednosti u sportu. Program je okupio predstavnike nacionalnih olimpijskih

komiteta s ciljem jačanja kapaciteta za sprovođenje politika zaštite sportista od svih oblika zlostavljanja i uznemiravanja. Riječ je o novom programu koji je MOK pokrenuo u decembru 2025. godine kao dio cjelovitog pristupa zaštiti sportista, a čiji je cilj da 40 obučanih

trenera do kraja 2026. godine osposobi ukupno 1.600 kontakt osoba za bezbjednost u sportu širom svijeta. Tokom jednodnevnog programa obrađene su ključne teme iz oblasti bezbjednosti u sportu, uključujući razgraničenje uloga službenika i kontakt osoba, strukturu i sadržaj edukativnih modula, kao i praktične smjernice za prenošenje znanja unutar matičnih sredina. Treneri i kontakt osobe koji produ program pridružuju se zajednici od 436 sertifikovanih službenika za bezbjednost u sportu iz 112 zemalja, koji su obučeni ili se trenutno obučavaju u okviru MOK-ovog međunarodnog sertifikacionog programa za službenike za bezbjednost u sportu.

Učešćem u ovom programu Crnogorski olimpijski komitet dodatno potvrđuje svoju posvećenost stvaranju sigurnog sportskog okruženja i usklađivanju domaćih praksi sa standardima Međunarodnog olimpijskog komiteta u oblasti zaštite i dobrobiti sportista.

Crnogorski olimpijski komitet, u saradnji sa Ministarstvom prosvjete, nauke i inovacija, završio je ciklus od dvije obuke za nastavnike iz crnogorskih škola koje će od naredne školske godine početi sa primjenom Programa olimpijskog obrazovanja (OVEP). Obukama je prisustvovalo više od 30 nastavnika iz 18 škola širom Crne Gore, koji su tokom oba treninga dobili i priručnike za korišćenje u nastavi.

Povodom završetka ciklusa, tokom dodjele uvjerenja nastavnicima, predsjednik Crnogorskog olimpijskog komiteta Dušan Simonović istakao je: „Ovaj program je izuzetno važan za promociju olimpijske i olimpijskih vrijednosti, a realizujemo ga u saradnji sa Ministarstvom prosvjete, nauke i inovacija, kojem sam izuzetno zahvalan na partnerskom odnosu i povjerenju koje su imali prema Olim-

Korak bliže implementaciji programa olimpijskog obrazovanja u školama

pijskom komitetu. Zahvalio bih i Olimpijskoj solidarnosti Međunarodnog olimpijskog komiteta, koja je finansirala ovaj program. Olimpiizam nije samo sport, već zbir vrijednosti, a poruke bi kroz sport trebalo da dođu do krajnjih korisnika, kako bismo svi zajedno imali koristi“.

Uvođenjem OVEP-a u crno-

gorske škole afirmišu se ideja o sportu kao školi života, na kojoj je Pjer de Kuberten i utemeljio obnovljene Olimpijske igre. Program će se od septembra primjenjivati u sljedećim školama: OŠ „Novka Ubavić“, OŠ „Savo Pejanović“, OŠ „Sutjeska“, OŠ „Milorad Musa Burzan“, OŠ „Maksim Gorki“ i OŠ „Radojica Perović“ iz Pod-

gorice; OŠ „Vuk Karadžić“, OŠ „Marko Miljanov“ i OŠ „21. maj“ iz Bijelog Polja; OŠ „Olga Golović“, OŠ „Branko Višnjik“ i Gimnazija „Stojan Cerović“ iz Nikšića; OŠ „Jugoslavija“ i OŠ „Kekec“ iz Bara; OŠ „Blažo Mraković“ iz Danilovgrada; OŠ „Tucanje“ iz Petnjice; OŠ „Mirko Srzentić“ iz Petrovca i OŠ „Njegoš“ iz Kotora.

Nikoli Vučeviću i Jovanki Radičević uručena državna odlikovanja

Predsjednik Crne Gore Jakov Milatović dodijelio je državna odlikovanja pojedincima koji su svojim djelom ostavili trajan pečat u razvoju, međunarodnoj afirmaciji i očuvanju vrijednosti savremene Crne Gore, a među njima, na prijedlog Crnogorskog olimpijskog komiteta, i istaknutim crnogorskim spor-

tistima Nikoli Vučeviću i Jovanki Radičević, u godini u kojoj Crna Gora obilježava dvadeset godina obnove nezavisnosti. COK je prijedlog uputio vodeći se rezultatima i doprinosom kojima su oboje obilježili savremenu istoriju crnogorskog sporta. Nikola Vučević, ambasador crnogorskog sporta, dvostruki

NBA All-Star i dugogodišnji reprezentativac, jedan je od najprepoznatljivijih crnogorskih sportista u svijetu. Jovanka Radičević, osvajačica olimpijskog srebra, evropskog zlata i evropske bronzne, ostavila je trajan trag u crnogorskom, evropskom i svjetskom rukometu.

COK i SIRO BOKA PLACE pokrenuli Program oporavka sportista na putu ka LA2028

Crnogorski olimpijski komitet (COK) i SIRO Boka Place, srebrni partner i zvanični hotel Olimpijskog tima Crne Gore, pokrenuli su institucionalni Program oporavka i regeneracije sportista u okviru priprema za Olimpijske igre Los Angelesa 2028. Ovo je prvi put da crnogorski sportisti i sportistkinje na olimpijskom putu imaju pristup sistematskom programu oporavka i to u jedinstvenoj wellness i sportskoj destinaciji u regionu.

Program je namijenjen stipendistima COK-a u individualnim sportovima, kao i sportistima i sportistkinjama iz timskih sportova koji su potencijalni učesnici Olimpijskih igara u Los Angelesu 2028. Tokom petodnevno boravka u SIRO Boka Place, sportistima je do-

stupan cjelovit paket podrške koji obuhvata smještaj u restorativnim sobama dizajniranim za optimalan san i oporavak, pristup fitnes prostorima, bazenu, kriorterapiji, sportskim masažama, red light terapiji, te nutricionističku podršku zasnovanu na organskim, lokalno nabavljenim namirnicama prilagođenu individualnim potrebama svakog sportiste.

Alexander Savva, fitnes direktor u SIRO Boka Place-u, istakao je šta SIRO znači za sportiste u pripremi za velika takmičenja. „SIRO nije samo fitnes. Naša filozofija počiva na pet pilara: fitnes, san, ishrana, svjesnost i oporavak. Kada dođe dan takmičenja, na kraju sve se svodi na mentalnu spremu, a ona se gradi kroz čitav proces pripreme. Kada integrišete ovih pet pi-

larsa, imate pravi fokus na dan takmičenja, odnosno kada je to najvažnije?”

U SIRO Boka Place boravili su tekvondistkinje Andrea Berišaj i Anđela Berišaj, tekvondisti Zinedin Bećović, Vasilije Nestorović i Vasilije Peruničić sa trenerom Vladom Stanišićem. Iako je Program osmišljen kao dio priprema za Olimpijske igre u Los Angelesu 2028, COK je podršku kroz SIRO Boka Place omogućio i članu crnogorskog olimpijskog tima za Zimske olimpijske igre Milano-Cortina 2026, skijašu Aleksandru Grboviću i treneru Maticu Graceru kako bi doprinio njegovom oporavku i novom ciklusu priprema. Do kraja 2026. godine, Program će obuhvatiti i prvi ženski rukometni tim, plivačku i džudo reprezentaciju – preko 40 sportista, sportistkinja i članova stručnog štaba. Boravci se organizuju u više termina tokom godine, usklađeno sa takmičarskim kalendarima i periodizacijom treninga.

COK gradi olimpijski put ka Los Angelesu 2028

Mreža partnerstava koja nosi sistem

Crnogorski olimpijski komitet u ovom olimpijskom ciklusu nastavlja da gradi mrežu strateških partnerstava koja nose pripremu crnogorskog sporta ka Olimpijskim igrama u Los Angelesu 2028. Elektroprivreda Crne Gore generalni je sponzor, Sport Vision tehnički partner za sportsku opremu, dok su AdmiralBET i Monteput zlatni sponzori COK-a. Riječ je o nastavku dugoročne strategije jačanja sponzorskog pula, koju će COK u narednom periodu proširiti novim partnerstvima usklađenim sa vizijom razvoja crnogorskog olimpijskog sporta do 2028. godine i dalje.

Elektroprivreda Crne Gore (EPCG) i COK potpisali su u maju novi ugovor o generalnom sponzorstvu, potvrđujući partnerstvo koje crnogorski olimpijski sport prepoznaje kao jedan od ključnih stubova systemske podrške. Ugovor su potpisali predsjednik COK-a Dušan Simonović i izvršni direktor EPCG Zdravko Dragaš. „Elektroprivreda Crne Gore je kompanija koja snabdijeva energijom svaki dom, svaku školu, svaku sportsku dvoranu u kojoj naši mladi sportisti treniraju. Kada takva kompa-

nija donese odluku da stane iza olimpijskog sporta, to je institucionalno opredjeljenje”, istakao je Simonović. Dragaš je poručio da EPCG u Olimpijskom komitetu vidi partnera koji gradi stabilne sisteme koji ostaju generacijama. Sa Sport Vision-om, dugogodišnjim tehničkim partnerom COK-a za sportsku opremu, u aprilu je u Bijelom Polju potpisan novi ugovor kojim saradnja ulazi u drugu deceniju. Kompanija je već opremila crnogorski tim za Zimske olimpijske igre Milano Cortina, a

u nastavku godine biće zadužena za opremanje sportista za Mediteranske igre u Tarantu i Ljetnje olimpijske igre mladih u Dakaru. „Saradnja sa kompanijom Sport Vision prevazilazi klasičan sponzorski odnos, zasnovana je na povjerenju, kontinuitetu i zajedničkoj viziji razvoja sporta”, rekao je Simonović. Direktor Sport Vision Petar Veličković istakao je da partnerstvo, ulaskom u drugu deceniju, dobija novu dimenziju pred ciklus koji kulminira Igrama u Los Angelesu. AdmiralBET, brend kompa-

nije MNA Gaming, nastavlja podršku crnogorskom olimpijskom timu novim ugovorom o sponzorstvu. Saradnja je počela u februaru 2024. godine, uoči Igara u Parizu, kada su COK i AdmiralBET udružili snage da podrže razvoj i sačuvaju integritet sporta u Crnoj Gori. „Tada smo udružili snage da podržimo razvoj i sačuvamo integritet sporta u Crnoj Gori, da našim sportistima i sportistkinjama obezbijedimo da se takmiče u fer i transparentnom okruženju. Danas potvrđujemo da je to bio ispravan izbor”,

rekao je Simonović. COK je u junu 2026. godine potpisao i novi ugovor sa kompanijom Monteput, potvrđujući nastavak saradnje u statusu zlatnog sponzora. Partnerstvo se nadovezuje na dosadašnju podršku koju je Monteput pružao crnogorskom olimpijskom pokretu. Zajedno, ova partnerstva čine okosnicu systemske podrške crnogorskom olimpijskom pokretu u godini koja donosi Mediteranske igre u Tarantu, Olimpijske igre mladih u Dakaru i, na kraju ciklusa, Olimpijske igre u Los Angelesu 2028.

COK na regionalnoj konferenciji o sportskoj diplomatiji u Skoplju

Predstavnici Crnogorskog olimpijskog komiteta učestvovali su na nacionalnoj konferenciji „Sport Diplomacy: Policies, Practices and Future Opportunities for the Strategic Use of Sport in Advancing National and Diplomatic Interests”, koju je u organizovao Olimpijski komitet Sjeverne Makedonije. Konferencija je okupila predstavnike i čelnike olimpijskih komiteta sa prostora Zapad-

nog Balkana i šireg regiona, uz ambasadore i institucionalne predstavnike, sa ciljem razmjene iskustava o tome kako sport može doprinijeti regionalnom dijalogu, međunarodnoj vidljivosti i jačanju bilateralne i multilateralne saradnje.

Na panelu „Sport as a Tool for Diplomacy: Regional Perspectives and Challenges” govorio je generalni sekretar Andrija Popović, koji je sa kolegama iz

olimpijskih komiteta Sjeverne Makedonije, Albanije, Kosova, Bosne i Hercegovine i Bugarske razmijenio stavove o regional-

nim perspektivama i izazovima u korišćenju sporta kao sredstva diplomatije. Događaju je ispred COK-a pri-

sustvovao i Mladen Vlahović. Centralni momenat konferencije bilo je ceremonijalno potpisivanje kojim je označeno osnivanje Regionalnog haba za sportsku diplomatiju, kao zajedničke inicijative olimpijskih komiteta Zapadnog Balkana, predvođene Olimpijskim komitetom Sjeverne Makedonije. Riječ je o platformi koja treba da unaprijedi koordinisan regionalni pristup sportskoj diplomatiji, ulogu sportskih institucija i prekograničnu saradnju u funkciji partnerstva i održivog razvoja.

CRNOGORSKI OLIMPIJSKI KOMITET
MONTENEGRIN OLYMPIC COMMITTEE